

2026/1.

KÜRTSZÓ

„A HETEDIK ANGYAL IS MEGFÚJTA KÜRTJÉT.
HATALMAS SZÓZATOK HANGZOTTAK A MENNYBEN.”

AZ IGE MELLETT

- „A föld négy szele” és „az ég négy szele”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

- William W. Prescott:
Az istenfélelem titka (2.)

AZ IDŐK JELEI

- Minden felsorakozott a dráma
végkifejletéhez

GONDOLATOK

- Számvetés az új év kezdetén
– *A 90. zsoltár üzenetéből*
- A halál halála (1.)

TEST ÉS LÉLEK EGÉSZSÉGE

- A szolgálat útja
az Alpokalja Életmódközpontban

GYERMEKEKNEK

- A tél szépsége

44. szám

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk: Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elválnának is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe! ...Nemzetek zajognak, országok mozognak, kiereszti a hangját, megszeppen a föld. A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi várunk!” (Zsolt 46,2–3.7–8)

Kedves Olvasóink!

A 46. zsoltár verseit idézve köszöntünk benneteket lapunk 2026. évi első számában. A történelem befejező, kritikus időszakában élve és látva világunkban a nemzetek nyugtalanságát, a konfliktusok és a háborúk kitörését sok helyen, a forróságokat, az erőszak elhatalmasodását egyes országokon belül is, Jézus szavai juthatnak eszünkbe, aki a végső idők egyik fő jeleként ezt mondta: „Nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen.” (Mt 24,7) Félelmetesek ezek a jelek, sokan „megszeppennek”, mert nem értik az eseményeket, nem tudják, hogy mindezek előjelei annak az összeomlásnak, ami Jézus eljövételét előzi meg. Figyelemre méltó, hogy a zsoltár rögtön egy megerősítő, bátorító vigasztalással kezdődik: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk: Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elválnának is a föld, ha hegyek omlának is a tenger közepébe!” (2–3. v.) Bármilyen súlyosnak is tűnik a helyzet, bátorításul szolgáljon, hogy Isten lecsillapíthatja, fékezheti ezeket az eseményeket annak érdekében, hogy még egy kis időt és lehetőséget adjon megszentelődésünkre és ezáltal küldetésünk bevégezésére a kegyelemidő lezárta előtt.

Így az egyre nehezedő körülmények közepette is azonosulhatunk a zsoltár 11. versével, hálával és reménységgel a szívünkben: „Csendesedjtek el, ismerjétek el, hogy én vagyok az Isten! Felmagasztaltatom a nemzetek között, felmagasztaltatom a földön.”

Adjon Isten nekünk megújult hitet, bátorságot és szent örömet az új évre, mindig bízva ígéreteiben!

A szerkesztőség

Az Ige mellett

- „A föld négy szele” és „az ég négy szele” 2

Az idők jelei

- Minden felsorakozott a dráma végkifejletéhez 5

Hit általi megigazulás

- William W. Prescott: Az istenfélelem titka (2.) 7

Gondolatok

- „Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (90. zsoltár) 12
- A halál halála (1.) 13

A Bizonyágtételeket olvasva

- Mit jelent Istennel közösségben lenni? 16

Test és lélek egészsége

- A szolgálat útja az Alpokalja Életmód-központban 18

Életek, hitek

- Möbius Péterné Komáromi Éva visszaemlékezése élettapasztalataira 21

Evangelizáció

- „Muzsikált az erdő” a Körösök völgyében is 27
- „Muzsikál az erdő” – Mátrai Művészeti Napok (2025) 29
- Könyvterjesztés Baján 30

Tapasztalatok

- „...az Úr félelme lesz kincse” (Ésa 33,6/b) 31
- Ötéves kislányunk tapasztalatai 35
- „Gyógyító ág” 36

Gyermekeknek

- A tél szépsége 38

Búcsúzunk

- Egervári Lászlóné 40
- Személyesebb búcsú Gallai Gábortól 41
- Sárkölyi Jánosné 43
- Megemlékezés Tisza Pálról 44
- Horváth Istvánné nagy Ilona 46
- Visszaemlékezések a veszprémi gyülekezetből Váradi Gáborra 47

„A föld négy szele” és „az ég négy szele”

Jelenések könyve 7. fejezetének 1–3. versében olvashatunk „a föld négy szeléről”, „az ég négy szele” kifejezéssel pedig Zakariás könyve 6,5-ben találkozhatunk. Van-e összefüggés a két kifejezés között?

Jel 7,1–3 csak röviden szól „négy angyalról”, akik parancsot kapnak Istentől a négy égtáj felől fújni akaró szelek fékezésére, visszatartására. A szél több dolognak is szimbóluma a Szentírásban. Jelképezi a Szentlélek emberi szívben végzett munkáját (Jn 3,8; a héber nyelvben egyébként ugyanaz a *ruach* szó jelöli a szelet és a Szentlelket), de jelképezi a pusztító erőket is (legyenek azok természeti erők vagy háborús veszedelmek – Jel 7,1–3; vö. Jer 25,32). Ám más jelképet is hordoz a szél ezeken kívül. Zsid 1,7-ben olvasható: „[Isten] az ő angyalait szelekké teszi, és az ő szolgálait tűz lángjává.” A hasonlat alapja az a gyorsaság és hatékonyság, amely mind a szó szerinti értelemben vett szelet, mind pedig Isten angyalainak munkáját jelképezi.

„Az ég négy szele” azokat az angyalokat, illetve angyalfejedelmeket és -csapatokat jelképezi, akiknek az a feladatuk, hogy Isten akaratát munkálják a földi történelem kulisszái mögött, az ő megváltási tervének megfelelően. Az ő munkájukba, szolgálatukba enged bepillantást Zak 6,1–8 és a vele szorosan összefüggő Zak 1,8–11.

Utóbbi helyen ez olvasható: „Láttam éjszaka, hogy íme, egy férfiú veres lovon ült, és állt a mirtuszfák között, amelyek egy árnyas völgyben voltak, háta mögött pedig veres, tarka és fehér lovak. És mondtam: Mik ezek, Uram? Mondta nekem az angyal, aki beszélt velem: Én megmondom neked, mik ezek. Akkor felelt az a férfi, aki a mirtuszfák között áll, és monda: Azok ezek, akiket az Úr küldött, hogy járják be a földet. Feleltek ekkor az Úr angyalának, aki a mirtusz-

fák között állt, ezt mondták: Bejártuk az egész földet, íme az egész föld vesztegel és nyugodt.”

A 11. versből kitűnik, hogy az a központi személy, akit a próféta a mirtuszfák között állva látott, „az Úr angyala” volt. Fontos megkülönböztetni ezt az angyalt attól az angyaltól, aki a prófétával beszélt látomásában. A mirtuszfa gyakori Palesztinában, örökzöld, fehér virágú, erős illatot árasztó fa. A lovak színével kapcsolatban nincs semmilyen magyarázat itt vagy másutt, ezért nem találgathatunk, illetve nem tekinthetjük hangszílyosnak ezt a részletet. Arra vonatkozóan azonban elhangzik a kérdés és a válasz, hogy mit ábrázolnak a lovak. A mirtuszfák között álló titokzatos férfi maga szólal meg, és ezt mondja: „Azok ezek, akiket az Úr küldött, hogy járják be a földet.” Hozzá kell tennünk ehhez, hogy a ló mindig a harc szimbóluma a Bibliában, mivelhogy a lovak a régi időkben mindig szükségesek voltak a harci cselekményekhez.

A lényeges mondanivaló tehát, amit az Úr itt elének tár, a következő: Isten tartja ellenőrzése alatt az egész földet mennyei követői által. Ha figyelembe vesszük azt a történelmi hátteret, amely időben Zakariás próféta fellépett ezeknek az üzeneteknek a továbbadásával (vö. Ezsdr 4–6. fej.; Agg 1–2. fej.), akkor láthatjuk, hogy nagy bátorítást közvetített ez a látomás a templom építőinek. Megérthették általa, hogy a történelmi folyamatokat Isten akaratára szerint felügyelő angyalok most ezt jelentik Istennek: „Az egész föld vesztegel és nyugodt”, vagyis Isten kedvező történelmi időt teremtett az újjáépítéshez.

Azonosítsuk az Ige alapján, hogy ki „az Úr angyala”. A 2. versben „Úr”-nak mondja őt a próféta, azaz isteni személynek kijáró megjelöléssel illeti (vö. Mt 22,41–46). A 3. fejezetben foglalt lá-

tomás egyértelművé teszi, hogy Jézus Krisztusra, a Megváltóra utal a szóban forgó kifejezés, mert „az Úr angyala” a bűneivel és Sátán támadásaival küzdő hívő nép védelmezőjeként és szószólójaként jelenik meg itt. Az angyalnak fordított héber szó (*mal'ák*) jelentése: követ, küldött. Jézus az Atya követe, küldötte az elesett emberiséghez.

A 6. fejezet 1–8. versében az előbbihez hasonló látomás zárja le az egyébként nyolc részből álló látomássorozatot. Ez a szakasz nagyon hasonló az előbbieken idézett kezdő látomáshoz. „Felemltem szemeimet, és láttam, hogy íme, négy szekér jött ki két hegy közül, és azok a hegyek érchegyek. Az első szekérben veres lovak, a második szekérben fekete lovak és a harmadik szekérben fehér lovak voltak, a negyedik szekérben pedig tarka lovak, erősek. Megszólaltam, és mondtam az angyalnak, aki beszélt velem. Az angyal felelt, és mondta nékem: Ezek az égnek négy szele, jönnek az egész föld Ura mellett való tisztelgésükből.¹ Amelyben a fekete lovak vannak, észak földjére mennek, a fehérek mennek utánuk, a tarkák pedig dél földjére mennek. Az erősek is men-

nek, és kívánják bejárni a földet. És mondta: Menjete, járjátok el a földet, és eljárták a földet. Majd hívott engem, beszélt velem, mondván: Lásd, az észak földjére menők elvégzik azt, hogy Lelkem megnyugodjék észak földjén.”²

A hegyek talán azért voltak érchegyek a látomásban, hogy hangsúlyozzák a látomás jelképes voltát, tehát azt, hogy nem a látható világ dolgairól, hanem az amögött rejtetten működő mennyei erőkről van szó. Egy más világ lényeiről és az ő tevékenységükről szól a kinyilatkoztatás, de emberi fogalmakat és jelképeket kell alkalmaznia ehhez. A látomássorozat első ábrázolásánál lovakat látott a próféta, ennél az utolsó ábrázolásnál pedig szekereket, azaz lovas fogatokat. Valószínűleg arra utal ez, hogy az ég négy szele nem csupán egyes angyalfejedelmeket jelent, hanem angyalcsoportokat.

Az első jelenetnél úgy látta a próféta, hogy a történelem ellenőrzésével megbízott angyalok vagy angyalfejedelmek éppen jelentést adtak az Úr angyalának. Az utolsó jelenetnél pedig úgy látja e

1 Pontosított fordítás szerint.

2 Pontosított fordítás szerint.

Zakariás látomása. Ismeretlen alkotó műve egy miniatúrán, amely egy szicíliai, ószövetségi prófétákról szóló könyvből származik, az 1300-as évekből

speciális feladattal megbízott angyalcsapatokat, amint éppen útjukra, szolgálatukra indulnak az Úr színe előtt. Az a mondanivalója ennek az ábrázolásnak, hogy az összes földi esemény ellenőrzése és végső irányítása a mennyben, Isten színe előtt történik. Ez nem azt jelenti, hogy mindaz, ami a földön zajlik, Istentől származna. Mivel a világ a bűnt és Sátán uralmát választotta, Isten engedi ezt érvényesülni a szabad választás törvényének megfelelően. Csakis segítségül hívásra, avagy a megváltás műve érdekében avatkozik bele bizonyos pontokon. A legfelsőbb hatalom azonban megváltozhatatlanul Istené. Szemmel tartja a

Zakariás próféta. A Michelangelo által 1508 és 1512 között készített híres mennyeztfreskó részlete a Vatikánban, a Sixtus-kápolnában

földön folyó eseményeket, és munkálja csodálatos megváltási tervét az ember és a föld végső, teljes megszabadítása érdekében.

Az 5. vers nyilvánvalóvá teszi, hogy a lovas fogatok, illetve az angyalcsapatok Isten színe előtt, az ő parancsát véve indulnak a maguk útjára, szolgálatára. Azt a bátorítást közvetíti ez számunkra, hogy az *ég négy szele* által jelképezett angyalcsapatok – akik *a föld négy szelét* tartják, fékezik – Krisztus parancsnoksága alatt állnak. Figyelemre méltó, hogy ennél az utolsó jelenetnél kétszer is említés történik arról, hogy e mennyei erők munkája kihat *az egész földre*. Jézus szavára emlékeztet tehát ez a jelképes ábrázolás: „*Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.*” (Mt 28,18)

A 8. versben a *ruach* szó szerepel, amely szelet is jelenthet és a Szentlelket is jelölheti. Többféleképpen fordítják és értelmezik ezt a Biblia-verset. Úgy a legpontosabb visszaadni, ahogy előzőleg idéztük a javított fordításban: „*Lásd, az észak földjére menők elvégzik azt, hogy Lelkem megnyugodjék észak földjén.*” Az *észak földje* megjelölés Mezopotámiát jelölte a fogságból hazatért júdabeliek számára, először Babilóniát, majd később Perzsiát. Bizonyára arra utalt ez a részlet, hogy Isten angyalai lecsendesítették azt a válságot, amelyet a perzsa udvarban a szamaritánusok feljelentései támasztottak, és ami miatt a templom építése egy időre leállt. Kaphattak volna-e ennél hatalmasabb bátorítást a templomépítés vezetői és a nép? Félelmetes viharfelhők gyülekeztek, próbára tették hitüket, de íme maga az Úr adott biztosítékot nekik Zakariás próféta által, hogy Isten Lelke nyugszik meg most észak földjén, azaz hosszabb időre békesség és csendesség lesz ott a templomépítés folytatása érdekében.

Bátorítást jelent ez nekünk, mai hívőknek is. Pattanásig feszült a helyzet a világban, félelmetes konfliktusok kirobbanása fenyeget, de Isten angyalai le tudják csendesíteni a szeleket addig, amíg a végső nagy evangéliumhirdetés elindítása és megvalósítása érdekében ez szükséges.

Vankó Zsuzsa

Minden felsorakozott a dráma végkifejletéhez

Leginkább így lehet összegezni azoknak a törté-
néseknek a jelentőségét, amelyek az elmúlt hóna-
pokban végbementek szemünk előtt a világtörté-
nelem színpadán.

Közel százharminc esztendővel ezelőtt írat-
tak le az alábbi sorok, annak bemutatásaként, hogy
milyen feszültség előzi meg „a világdráma utolsó
felvonását”: „A világon minden mozgásban, há-
borgásban, nyugtalanságban és izgalomban van.
Az idők jelei vészjóslóak. Isten Lelke visszavo-
nul a földről. Tengeren és szárazföldön egymást
érik a szerencsétlenségek. A viharok, földrengé-
sek, tüzek, áradások, gyilkosságok, egyre gyako-
ribbak... Az emberek gyorsan felsorakoznak az
általuk választott zászlók mögé. Nyugtalanul vár-
nak és figyelnek vezetőik jelzéseire. Kevesen van-
nak, akik éberén várakoznak Uruk megjelenésé-
re, és munkálkodnak is... A válság fokozatosan,
lopakodó módon érkezik.” (Ellen G. White: *The
Desire of Ages/Jézus élete*, 1898. Az Olaj-
fák hegyén című fejezetből.)

Azt látjuk, hogy minden pillanat-
ban beindulhatnak, berobbanhatnak a
végső események, de aztán valamikép-
pen mégis visszatartatnak még. Soha
nem érzékelhettük ilyen nyilvánvalóan
„a szelek visszatartását” „az ég négy sze-
le,” azaz a történelem kulisszái mögött
munkálkodó angyalok tevékenysége ál-
tal. (Lásd az erről szóló írást az *Ige mel-
lett* rovatban, ugyanebben a számban.)

Az alábbiakkal indokoljuk a fenti
helyzetértékelést:

- Amerika ma olyan szuperhatalom-
ként lép fel, amely pontosan megfelel a
végidőben játszott szerepének, amint
erről Jelenések könyve 13. fejezetében
olvashatunk.

- A pápaság olyan globális programmal lép fel,
amely szintén megfelel az ugyancsak Jelenések
könyve 13. fejezetében vázolt szerepének. Utalunk
arra, hogy az új pápa, XIV. Leó *összkeresztény zsi-
natot* hirdetett meg 2033-ra Jeruzsálembé, és ad-
dig *hétéves zárandoklatot a látható és teljes egységhez*
vezető úton.

- Az 1Thess 5,3-ban megjövendölt *béke és biz-
tonság* jelszó is megjelent az amerikai elnök,
Trump beszédében, amelyet a gázai háború lezá-
rásának ünneplésekor mondott az izraeli parla-
mentben: „*Ez nem csak egy háború vége, ez a terror
és a halál korszakának vége, és a hit, a remény és Isten
korának kezdete.*”

- Az amerikai *Heritage Foundation* (Örökség
Alapítvány), amely a Trump-kormányzat ideoló-
giagyártó háttérintézménye, 2026. január 8-án
egy dokumentumot adott ki, *Mentsük meg Ameri-
kát a családok megmentése által* címen. Ebben sür-

geti egy *egységes nyugalomnap* bevezetését Amerikában, és máris kéri az egyes államokat és a helyi önkormányzatokat, hogy korlátozzák a vasárnapi kereskedelmi tevékenységeket, ezzel is elősegítve a *spirituális elköteleződést*, és biztosítva a *rendszeres pihenőnapot*.

Ugyanakkor mi mutatja azt, hogy mindezek a jelenségek még csak „felsorakozást” jelentenek, jelzésértékűek, nem pedig a szóban forgó próféciaik teljes beteljesedéséről van szó?

- Az USA állami berendezkedése még nem alakult át „a fenevad képmásává”, azaz még nem történt meg az állam és az egyház teljes összeolvasztása, az alkotmány megváltoztatása, ami előfeltétele a valódi vonatkozású törvényhozásnak.

- Az USA kormánya és a pápaság között még nem jött létre az a szoros együttműködés, amiről Jelenések könyve 13. fejezete beszél. Jelenleg még feszültség van közöttük. Utalunk itt arra, hogy XIV. Leó pápa, valamint három amerikai katolikus bíboros kemény kritikával illette a menekültekkel való jelenlegi bánásmódot az USA-ban.

- A világ népei még nem rendültek meg annyira, illetve nem félnek annyira a világpusztulástól (Lk 21,26), hogy fogékonnyá váljanak a pápaság vezette végidőbeli Babilon programjára, és meghódoljanak előtte.

Levonjuk-e mindezekből azt a következtetést, hogy a lelkiismereti szabadság adta lehetőségek végtelenül értékes utolsó perceit éljük? Tudatosul-e bennünk, hogy most a legintenzívebb módon kell végeznünk a „magvetés” munkáját? Megértjük-e, hogy személyes megszentelődésünk, felkészülésünk a késői eső kiárasztására és a próbatétel idejére a legnagyobb szükségletünk ma?

Kétségtelen, hogy hamarosan fel kell hangzania „az éjféli kiáltásnak” az Úr eljövetelére várakozók számára: „*Ímhol jön a Vőlegény! Jöjjetek elébe!*” (Mt 25,6) „*Kelj fel, add ki világosságodat, mert eljött világításod ideje, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt. Mert íme sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámadt az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik.*” (Ésa 60,1–2; pont. ford.)

Isten legyen kegyelmes hozzánk, segítsen felébredni az alvásból és „*feltölteni lámpásainkat*” (Mt 25,4)!

V. Zs.

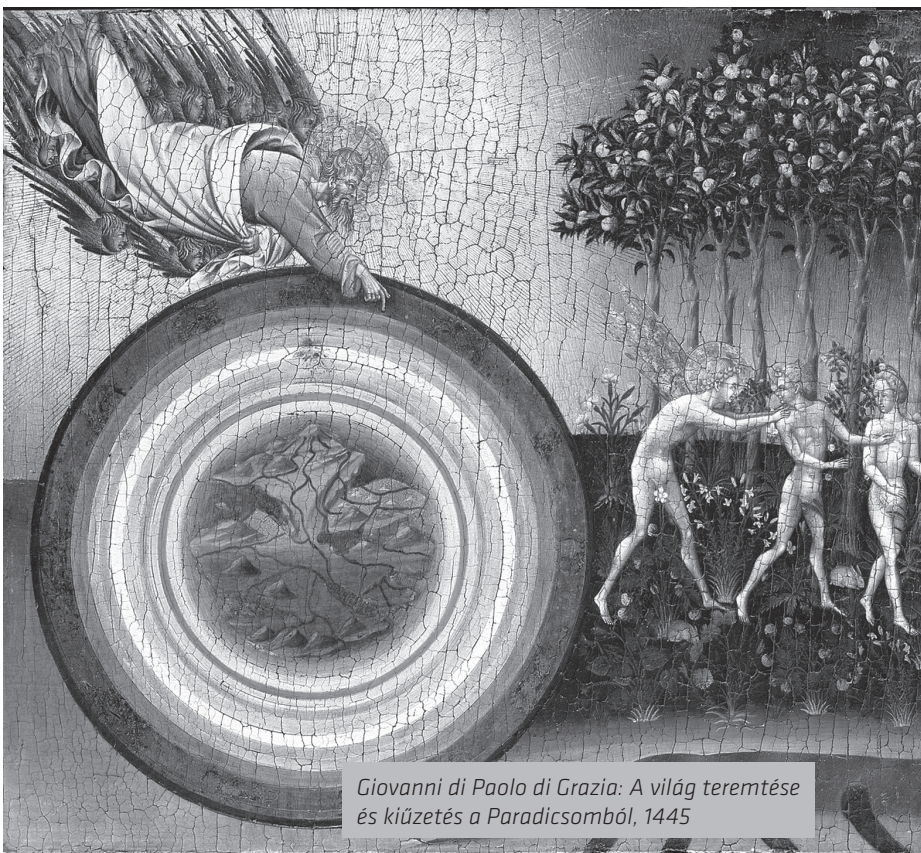
William Warren Prescott: AZ ISTENFÉLELEM TITKA (2.)

(Megjelent a Review and Herald 1892. november 29-ei számában)

A másik pont, amit különösen hangsúlyozni szeretnék, a következő: éppen úgy, ahogyan Krisztusban megnyilvánult Isten, ahogyan testtételezésben az emberi és az isteni egyesült, és ahogyan Isten Igéjében is benne van az isteni és az emberi egyesülése, ugyanúgy a kegyesség titkában, az istenfélelem misztériumában bennünk is az isteni és az emberi egyesül. Ez a keresztény élet, vagy másképpen fogalmazva, a keresztény tapasztalat.

Ezzel kapcsolatban olvassuk el 1Kor 15,49-et: „És ahogyan hordoztuk a földinek képét, úgy hordozni fogjuk a mennyeknek képét is.” A revideált változat széljegyzetében ez áll: „Hordjuk a mennyeknek képét is!” [felszólító módban], ami a jelenbeli megélésre buzdít, és nekem mindig is tetszett az a gondolat, hogy ezek a tapasztalatok jelen vannak, illetve jelen legyenek az életünkben: „Hordjuk mi is a mennyeknek képmását!”

Kezdetben Isten így szólt: „Alkossunk embert a mi képünkre!”, és így is tett. De bejött a bűn, és tönkretette ezt a képmást. Tehát amikor Ádám és Éva elhagyták a kertet, nem Isten képmását viselve távoztak, az eredeti képmás megromlott, részben ki is törlődött, és azóta is ebben a romlott állapotban létezik, alig látszik valami már az eredeti képmásból. Miután Ádám és Éva így elhagyták az Édent, 1Móz 5,3-ban ezt olvassuk: „Ádám százharminc évet élt, és fiút nemzett a maga képére

Giovanni di Paolo di Grazia: A világ teremtése és kiűzetés a Paradicsomból, 1445

és hasonlatosságára.” Ádám Isten képére teremtetett, de a bűn eltörölte ezt a képmást. Ádám leszármazottai Ádám képét hordozták, egy bűn által megromlott képet. Tehát az evangélium munkája Krisztus által az, hogy helyreállítsa azt a képet, amelyet Isten eredetileg adott az embernek. Mindannyian Ádám képére és hasonlatosságára fogantattunk. Az Írás ezt mondja: „Ahogyan a földinek képét viseltük, úgy viseljük a mennyeknek képét is.”

HIT ÁLTALI MEGIGAZULÁS

Pál azt mondja Ef 3,9-ben, hogy prédikációjának célja az volt, minden emberrel megláttassa az „ama titokkal” való közösséget. Talán egy másféle fordítás további fényt vetít erre a szövegre: Neki prédikálnia kell Krisztus kifürkészhetetlen gazdagságát, és „felvilágosítania mindenkit, hogyan vezet, igazgat e titok, amely... el van rejtve Istenben”. Vagyis mindenki számára világossá kell tennie, hogy miként irányíthatja, vezérelheti ez a titok. Itt nem mondja meg, hogy mi volt e titok. Máshol láttuk, hogy ez az isteni és az emberi egyesülése a megváltás tervében. Azt mondja, hogy létezik ez a „vezetés”, és hogy ő maga mindenkinek elmondja, hogyan történik ez. És nem egyszerűen azért, hogy közölje velük, hogy Krisztus őbenne a dicsőség reménysége – a titok –, hanem amiatt, hogy megmutassa, hogyan nyilvánulhat meg ez a titok bennük is. Vagyis mindenkit fel akar világosítani, hogy mindenki tudhassa, hogyan lehet a saját egyéni tapasztalata az emberi és az isteni egyesülése, mert ez az üdvösségünk eszköze Krisztus által.

Tehát mint az evangélium szolgájának az volt a célja, hogy világossá tegye ezt mindenki számára, aki tudni akarja. Vizsgáljuk meg ezt a gondolatot egy pillanatra. A cél tehát, hogy egyszerűen elmondja mindenkinek az erő megnyilvánulását, hogy mindenki, aki vágyik e titok megtapasztalására önmagában, e „misztériumnak” a működésére, az isteni természet munkálkodására saját életében, megkaphassa. Ezt szeretném én is tenni.

Milyen egyszerű is ez! Mert amikor kijelentetik, nincs semmi, ami megakadályozná, hogy bárki megtapasztalhassa. Megmagyarázni azonban senki sem tudja. Ez az a bölcsesség, mely kiküthetetlen, amely túl van azon, amit emberi elme kitalálhat, melybe az angyalok és a próféták vágytak betekinteni. De tény, hogy ugyanolyan biztosan megvalósítható, mint amennyire biztosak vagyunk abban, hogy Krisztus Jézusban is megtörtént, amikor itt volt. És maga az a tény, hogy megtörtént, illusztrálja, hogy megvalósulhat – bennünk és értünk.

Olvassuk el a 2Pt 1,2–4-et: „Kegyelem és békeség adassék néktek, megsokszorozva Isten és Jézus, a mi Urunk ismeretében, amint az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, annak megismerése által, aki elhívott minket dicsőségre és erkölcsi tisztaságra: amelyek által igen nagy és becses ígéreteket ajándékozott nekiünk, hogy ezek által isteni természet részeseivé legyetek, miután megmenekültetek a romlottságtól, amely a kívánság miatt van a világban.”

Hogyan szólt a prófécia Krisztusról? „Nem hagyod lelkemet a pokolban [a sírban]. Nem engeded, hogy a te Szented rothadást lásson.” 1Pt 3,18 azt mondja, hogy „megelevenítette a Lélek” – a Lélek tette Őt élővé. A Lélek megelevenítette őt, és megmentette őt a rothadástól. Ezek által adattak nekünk igen nagy és becses ígérek. Mindegyik ígéretben ott lakozik Isten Lelke és Isten ereje, és

Carl Heinrich Bloch Getsemáne című festménye a koppenhágai Frederiksborg-palota kápolnájából

mindenki, aki közösségben van Isten Lelkével és erejével, megmenekül a romlottságtól, amely a kívánság által van a világban. És ezek az ígéretek, ahogyan Isten ereje által működnek, új természetet teremtenek bennünk. Ez az újjászületés. Az ember, aki felülről született, a Lélektől született, az isteni természet részesévé válik. Ez az emberi és az isteni egyesülése.

Hogyan is történik hát ez? – Az Isten ígében való hit által, ez az ige pedig éppen annyira az isteni és az emberi egyesülése, amennyire maga Krisztus is az volt. Isten ígéje hatékonyan működik tibennetek, akik hisztek. És ahogyan Isten Lelke Krisztusban megőrizte őt a sír romlottságától, úgy Isten Lelke az ő ígében, ezen ígéje által megőriz, megtart minket a világ romlottságától. Ígéje által emeltetünk fel, hogy menyeyei helyeken ülünk, ahogyan Isten feltámasz-

Dirk Bouts: A feltámadás (1455 körül)

totta Krisztust, és „a maga jobbára ültette”. Ezen ige által fogant bennünk az új élet, hogy az isteni természet részeseivé váljunk. Akkor bízzatok hát Isten ígében!

Ugyanebben az összefüggésben újraolvasom: „*Kegyelem és békesség néktek Isten és a mi Urunk, Jézus megismerése által.*” Újra visszautalok a képmás fogalmára. Itt láthatunk egy tökéletes érmét. [A szerző itt az előző számban olvasottakra utal.] De ennek az érmének nem volt akarata vagy beleegyezése megformálásában. Mindössze egy ezüsttömeg volt, és minden akarata, beleegyezése vagy választása nélkül tökéletes képmás készült belőle, elsőre. Nem volt szükséges előbb egy tökéletlen képet alkotni, majd azt tökéletessé tenni. A jellemünket illetően nekünk is Isten képére kell teremtetnünk. Azt látjuk, hogy az eredetileg tökéletes hasonlatosság teljesen megrontatott, mintha valaki fogott volna egy éles eszközt, megkarcolta és kitörölte volna, annyira, hogy már szinte meg sem mondható, milyen is volt eredeti. A különbség köztünk és a pénzérme között az, hogy nekünk van választásunk. Az ezüstnek nincs, nekünk viszont van akaratumk.

Minden bizonnyal van olyan része a jellememnek, ami nem Isten képmását tükrözi. Hogyan ismerhetem fel ezt? Hogyan lesz ez számomra ki nyilatkoztatható? Itt van Isten tökéletes jelleme, amely Krisztusban, az ő Ígében nyilatkozik meg. Ha tehát veszem Isten ígését, és azt azzal az isteni tudománnyal tanulmányozom, amelyet az ő ígében találok, képes leszek meglátni, hol nem vagyok még Isten képmása. Akkor azt mondom: Uram, távolítsd el ezt! Az Ő akarata pedig az, hogy megtisztuljunk minden gonoszságtól. Hogy képmását ránk helyezhesse.

A bűn, akár egy éles eszköz, mély barázdát húzott a jellemünkben, nyomot hagyott rajtunk. Sóvárogva várom, hogy ezt eltávolítsa, és ismét tökéletessé tegye a képet. Ő megteszi ezt, és egy „karcolás” eltűnik. Aztán találok egy másik foltot. Azt mondom: „Uram, van itt egy másik hely is. Vedd el, és formálj engem a te hasonlatosságodra!”

Azáltal, hogy megismerem Isten jellemét, ahogyan azt az ő ígében kinyilatkoztatja, megtisztulhat a jellemem, ami azt jelenti, hogy olyan leszek, mint Ő, újjáteremtve Krisztus Jézusban, hogy átalakuljak elmém megújulása által, hogy megújuljak ismeretben annak képmására, aki teremtett engem.

Így fogja Isten az ő szándékai szerint kinyilatkoztatni nekünk a bennünk lévő tökéletlenséget, és így fogja eltávolítani azt. Ahogy egyre tökéletesebben megismerem Istent, egyre jobban látom, mennyire különbözöm tőle, hogy nincs bennem semmi jó. Vagyis minél közelebb kerülök Jézus Krisztushoz, annál tisztábban látom a saját torzszülöttségemet, és minél ragyogóbb a fény, amely Isten ígéből árad felém, annál tisztábban látom, hogy csak egyvalaki van, aki igazán hasonlít hozzá, és aki az Ő lenyomatát viseli, ezért Jézus Krisztust veszem magamra, a láthatatlan Isten képmását.

Értsétek meg, mindig azt mondják nekünk, hogy vívjuk meg a hit nemes harcát, vívjuk a jó harcot, de mindaz az erő, amellyel megállhatunk, amellyel a hit harcát megvívhatjuk, Istentől van. Mindennek tőle kell származnia! „Nélkülem semmit sem tehettek.” „És ezekre kicsoda alkalmas?” A mi alkalmasságunk Istenben van. „Mindenne van erőm a Krisztusban, aki megerősít engem.”

2Kor 3,18-ban ezt olvassuk: „*De mi mindnyájan fedetlen arccal [fátyol nélküli arccal] az Úr dicsőségét [az Úr jellemét] tükrölként szemlélve ugyanazon képmássá változunk át, dicsőségről dicsóségre [jellemről jellemre].*” Hitünk szerzőjét és beteljesítőjét szemlélve vagy Őrá tekintve mi is ugyanarra a képmásra változunk át. Ahogyan a földi képmást viseltük, úgy viseljük a mennyei képmást is.

Hol láthatjuk Jézus Krisztus arcát? Hol találjuk meg Őt? – Az Ígében kinyilatkoztatva lelünk rá. Ott tanulunk Isten jelleméről. Azáltal, hogy elmélkedünk Isten jellemén. Azáltal, hogy kereszük Lelkének megvilágosító hatását, hogy tanítson minket. „Mindannyian Istentől tanítottak lesznek.” Ő mindent megmutat nekünk, ha Ígéhez

fordulunk. Megmutatja nekünk, mi az akarata velünk kapcsolatban. Kinyilatkoztatja magát, azáltal, hogy rá nézünk, azáltal, hogy róla elmélkedünk bennünk lakozik, és ugyanarra a képre változunk át, jellemről jellemre.

Beszéltünk az Úr titkáról, Isten misztériumáról, az emberi és az isteni egyesüléséről. Egy további ígében ezt találjuk: „*Az Úr titka azokkal van, akik Őt félik.*” (Zsolt 25,14; KJV) Akarod tudni ezt a titkot? Beszélhetek neked róla. Elmondhatom, hogy ez a titok az isteni és az emberi egyesülése a megváltás tervében, de nem adhatom át neked ezt a titkot. Ugye, látod, hogy én nem tudom ezt valósággá tenni a te saját tapasztalataidban? Elmondhatom, hogy ez az Úr titka, amelyet Ő mindenkivel meg akar ismertetni, de én nem tudom elérni, hogy a tiéd legyen. Akkor hogyan fogod megszerezni ezt a titkot? „*Az Úr titka azoknál van, akik félik őt.*” „*Aki akarja cselekedni az Ő akaratát, megismeri a tanítást.*” Csak maga Isten teheti ezt a titkot valós élménnyé az életetekben. De Ő pontosan ezt akarja tenni. Azért küld minket, hogy elmondjuk nektek a titkot, amit Isten akar elmondani nektek, hogy elmondjuk, Isten közölni akarja ezt veletek. De én nem tehetem a tiétekké. Csak gyertek az Úrhoz, és mondjátok: „Uram, megtudtam, hogy van egy titok, amit el akarsz mondani nekem. Mi az?” Az Úr titka azoké, akik félik Istent, és azok számára, akik szeretnék megismerni ezt a titkot és megismerni az Ő teljességét, nyílt titokká teszi az életükben.

Figyeljünk meg a 2Tim 1,9–10 verseit, amelyek Istenre utalnak: „*Aki megmentett minket, és elhívott szent hívással, nem a mi cselekedeteink szerint, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet Krisztus Jézusban adott nekünk a világ kezdete előtt.*” Már az ember teremtése előtt eldőlt, hogy ha elbukik, Jézus Krisztus eljön, és az embere helyébe lép mint helyettese. Ez még a világ teremtése előtt elhatározott, „*de most nyilvánvalóvá lett a mi Megváltónk, Jézus Krisztus megjelenése által.*” Vagyis, amikor Krisztus itt járt, a földön, Isten benne megmutatta mindazt, mire lenne képes a megromlott,

bűnre hajló emberi természet, mert Ő volt az, akiben az Istenség teljessége testileg lakozik. Isten akarata az, hogy megőrizhessen minket a bűn hatalmától, és ez az akarat tökéletesen megnyilvánult Krisztus életében. Az Ő akarata az volt, hogy tökéletes üdvösséget és teljes győzelmet nyerjünk, ahogyan az Jézus Krisztus bűn nélküli életében megnyilatkozott.

Most ezt mondja: „*Bízzatok! Én legyőztem a világot*”, és „*ez a győzelem pedig, amely legyőzi a világot, a mi hitünk*”. Amikor megragadjuk Krisztus életét, elnyerjük az Általa az emberi természetben kivívott győzelmet. Így ez a titok, ez a misztérium ugyanaz maradt korokon át. Ez volt a korszakok célja, az örök cél, amelyet Isten a Fiában elterve-

zett, hogy ha az ember kudarcot vall, Jézus Krisztus magára vegye az emberi természetet, és eljőjön erre a földre, hogy felemelje, helyreállítsa és megújítsa benne Isten képését. Ez volt a titok, amely a világ alapítása óta rejtve volt, de most teljesen nyilvánvalóvá vált. Jézus Krisztus eljött, és kinyilvánította az istenit és az emberit a világnak.

Példaképünként élt, amiképpen áldozatát is értünk hozta meg. Az Úr mindannyiunknak el akarja mondani ezt a titkot. Csak nyissátok meg a fületeket, és halljátok, mit mond! Csak nyissátok meg a szíveteket, és hagyjátok, hogy saját hatalmas erejével mindannyiunkban kimunkálhassa az isteni és az emberi egyesülését!

Fordította: Szigeti Gábor

KERESZTSÉGEK

A Kürtszó múltkori számából sajnos kimaradt néhány testvérünk keresztsége. Itt pótoljuk az erről szóló híradást.

Örömmel adjuk tudtul, hogy a nyár folyamán négyen keresztkedtek meg Pécsset:

Pécs – 2025. június 7.

Somogyi Lászlóné (Rózsa) – Kaposvár

Bíró Gézáné (Eta) – Kaposvár

Kiss Dóra – Pécs

Tóth Józsefné (Vali) – Pécs

*„Legyetek annak okáért követői az Istennek, mint szeretett gyermekek: És járjatok szeretetben, miképpen a Krisztus is szeretett minket, és adta Önmagát miérettünk, ajándéku-
l és áldozatul az Istennek, kedves jó illatul.” (Ef 5,1–2)*

„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!” (90. zsoltár)

Az ó és új évekkel pergő személytelen idő múlása személyes időnk múlásával, ez pedig személyünk mulandóságával szembesít. Érdeemes legalább az ó és új év önkényesen kreált határán megállni, lehiggadni kissé, és az örökös sürgetésükkel elménket tompító hétköznapiak fölé emelkedve számot vetni önmagunkkal.

A címadó idézetünk is ilyen jellegű számvetés része. A 90. zsoltárból – felirata szerint Mózes zsoltárából – származik, ami modern irodalmi szemlélettel létösszegző költeménynek is nevezhető, emellett a héber költészet egyik gyöngyszeeme, elsősorban mégis Isten őszinte, bensőséges megszólítása.

Ez utóbbira mutat már a felütés is: „*Uram, te voltál hajlékunk nemzedékről nemzedékre.*” Kiviláglik ebből, hogy pusztá létezésünk és megmaradásunk – amit hajlamosak vagyunk természetesen venni – valami rajtunk túlmutatón múlik. Ez a „valami” nevezhető akár a körülmények szerencsés együttállásának, ám némi intuitív fogékonysággal személyes gondviselésnek inkább.

A folytatásban az örökkévalóság és a mulandóság, avagy Isten és ember időtávlatú összemérése – azaz összemérhetetlenségének érzékeltetése – következik: „*Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltatott, öröktől fogva, mindörökké te vagy Isten. Te visszatérted a halandót a porba, és ezt mondd: térjete vissza, embernek fiai! Mert ezer esztendő anynyi előtted, mint a tegnapi nap, amely elmúlt, és mint egy őrzársnyi idő éjjel. Elragadod őket, olyanokká lesznek, mint reggelre az álom, mint a fű, amely reggel virágzik és sarjad, és estére elhervad és megszárad.*”

A fájón szép képek ezután az okok felé fordulnak, az etika szempontját emelve be a számvetésbe: „*Bizony megemésztetünk a te haragod által, és a te búsulásod miatt megromlunk, ha magad elé állítod álnokságainkat, titkos bűneinket arcod világosságá elé.*

Bizony elmúlik minden napunk a te ítéleted miatt, elmúlnak esztendeink, mint egy sóhajtás.”

Mindezek nyomán az emberi sorsot és kilátásokat magába sűrítő, egyfajta egzisztenciális mérleg megvonásával halad tovább a gondolatmenet: „*A mi esztendeinknek napjai hetven esztendő, vagy ha feljebb, nyolcvan esztendő, és nagyobb részüik nyomorúság és fáradtság, amely gyorsan tovatűnik, mint-ha repülnénk. Ki tudhatja a te haragodnak erejét, és a te félelmetességed szerint való ítéletedet?*”

A reális, szépítetlen helyzetképből egyenesen következik Isten segítségül hívása, ami egyben a zsoltár csúcspontja és lezárása, finom, de félreérthetetlen kettős utalással kapcsolva össze az embert az áhitott örökkévalósággal: „*Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk. Térj vissza, Uram! Meddig késel? Könyörülj a te szolgáládon! Jó reggel elégíts meg minket a te kegyelmeddel, hogy örvendezzünk és vigadjunk minden mi időnkben! Vidámíts meg minket nyomorúságunk napjaihoz képest, az esztendőkhöz képest, amelyekben gonoszt láttunk! Láttassék meg műved a te szolgáládon, és dicsőséged azoknak fiain! Legyen az Úrnak, a mi Istenünknek jókedve mirajtunk, és kezeink munkáját tedd maradandóvá nekünk, és kezeink munkáját tedd maradandóvá!*”

Érdeemes figyelni arra, hogy az Istenhez intézett kérésből, sőt az egész zsoltárból az ember „részét” a címünket adó sor fejezi ki. Az ember jelen idejű felelőssége úgy számlálni napjait, hogy bölcs szívhez jusson – mégpedig az örökkévalóság, a maradandó értékek viszonylatában mondott bölcs szívhez. Mert csak ezzel, az Istentől nyert életbölcsessel vétezőzhetünk fel létünk eredendő nyomorúsága, benne saját erkölcsi gyengeségünk, az élet értelmetlenségének kísértése és a könyörtelenül múló idő ellen.

Prancz Zoltán

A HALÁL HALÁLA (1. rész)

„Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő. Mint a virág, kinyílik és elhervad, és eltűnik, mint az árnyék, és nem állandó. (...) Az ember is lefekszik, és nem kel fel többet, az egek elmúlásáig sem ébred fel, nem keltik fel álmából...” (Jób 14,1.2.12)

Első szembesülésem a halállal

Kilencéves voltam, amikor meghalt a nagymamám. Anyukám édesanyja volt, egyetlen nagyanyám, mert apai nagyanyámat nem is ismertem, korán meghalt. Szerető szívű, tiszta életű asszony volt, aki hatvanöt évesen szívmegállásban hunyt el. Unokaként kötődtem hozzá, de utólag felismertem, hogy nem viszonzottam igazán a jóságát, öntudatos és kissé akaratos voltam vele. Amikor váratlanul meghalt, nem akartam elhinni. Tévedésnek gondoltam, és vártam környezetem jelzését, hogy ez nem is igaz, ő nem halhatott meg. Bizonyos idő múlva értettem meg, hogy *visszafordíthatatlan dolog* történt, soha nem láthatom többé.

Ez volt az első találkozásom a halállal. A halálát követő egyik este, amikor ezen gondolkodtam a sötét szobában, ágyam magányában különösen belém hasított a felismerés: nagymamám csak volt, és nem lesz többé. Soha nem felejtettem el azóta sem azt a mélyről jövő meggyőződést, amely akkor elárasztott, hogy velem ez nem történhet meg soha, én nem fogok meghalni. Az nem lehet, hogy egyszer majd megszűnök létezni, és semmibe vész minden, ami vagyok. Pedig akkor még mennyire kevéske idő óta voltam, mindössze kilenc évet éltem még, amiből ma már csak kevés emléket őrzök.

A gyermeki hit

„Nagy dolog a gyermekkor” (Radnóti Miklós: *Ikrek hava*)

Egy Eva Kor nevű magyar származású romániai holokauszt túlélő azt mondta egy előadásában, hogy *az emberi életszakaszok között van egy különleges, mégpedig a kilenc-tíz éves kor körüli időszak*. Azt állapította meg, hogy ekkor az ember már elég értelmes a mélyebb gondolkodáshoz, de még a serdülőkor előtti nyugodt állapot jellemzi. Ő ennek tulajdonította, hogy túlélte a borzalmakat. Ikertestvérével együtt emberkísérleti alanyok voltak, éheztek, betegségektől szenvedtek. Elmesélte, hogy első nyomorúságos estéjükön a táborban, mikor kiment a vécére, ott feküdt egy halott kisgyerek. Ebből megértette, hogy itt meg lehet halni, és azonnal erősen elhatározta, hogy ő innen élve fog kikerülni. Ennek az erős elhatározásnak tulajdonította csodával határos megmenekülését.

Nagyon megragadott ez az elbeszélése, ugyanis én magam is ebben a kilencéves korban kezdtem el valójában eszmélni, önmagam lelki lényegére figyelni. *A pubertáskor vet véget ennek az időszaknak, főleg, ha valaki nincs rá felkészítve*. Ha senki nincs mellette, aki elmondaná, mi fog történni vele, és mire kell figyelnie. De ha elmondaná is

valaki, nem biztos, hogy elejét lehet venni a vargabetűknek, a fölöslegesen megjárta köröknek, szomorú tapasztalatoknak.

Az én környezetem ilyen szempontból nagyon szegényes volt. Neveltetésem nem nevezhető sem tudatosnak, sem vallásosnak. Az 1970-es évek általánosan jellemző ideológiájának megfelelően kisdobos, elsőáldozó, majd úttörő lettem, ilyen sorrendben. Az egészből annyit értettem, hogy a nálam okosabb – és bizonyára nálam jobb – felnőttek ezt akarják, tehát ez lesz. Talán kisdobos és úttörő létemet jobban felfogtam: jól kell tanulni, a közösségért kell élni. Az elsőáldozás misztériuma nem érintett meg. Életem valamilyen titokzatos, fontos lépcsőfokának éreztem, de nem értettem. Az imaszövegeken kívül semmit sem tudtam Istenről, illetve a vele való kapcsolat lehetőségéről. *Amikor elhatároztam, hogy nem fogok meghalni, akkor sem kötöttem ezt gondolatban valamilyen természetfeletti erő léteéhez, csupán elemi erővel járt át saját létezésem fontosságának tudata.*

Istenhez vezető labirintus

„Akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálják.” (Péld 8,17)

Hosszú évek teltek el ezek után úgy, hogy nem gondoltam „fogadalmamra”. A kamaszkodás, a serdülőkor testi-lelki változásai óriásinak vélt jelentőségükkel túlnőttek mindezen, és senkitől nem kaptam lelki útmutatást arra vonatkozóan, hogyan tovább.

Sok útvesztőn és csalódáson át vezetett el utam a Bibliához, a személyes hit megszületéséhez. Nagyon boldog voltam, hogy ez megtörtént. Akkor még nem tudtam, hogy az ismeret, a tudás és a hit mind csak eszköz valaminek az eléréséhez, ami nélkül prédája vagyok a naivitásomat és tapasztalatlanságomat kihasználó negatív erőknek. Ez a valami pedig nem más, mint a Megváltó ereje által megvalósuló tiszta élet, az ő parancsolatait megtartó élet, ami együtt jár a bűn mélységeinek és ártalmas következményeinek a megértésével.

Ismert mondás: „Aki dudás akar lenni, pokorra kell annak menni...” Ezt is megértettem. Nem arról van szó, hogy a szenvedés és a gonoszság önmagában előrevivő, illetve szükséges lenne. Az ember azonban annyira távol került önmaga megismerésétől, hogy sokszor a nyomorúságok nyomán döbben csak rá erre. A bennünk rejlő emberi természet megértése nélkül viszont nem juthatunk el értelmes életcélok és nagy igazságok felismeréséhez. Nekem évtizedek voltak szükségesei mindehhez. Bizonyára a személyiségem miatt kellett ehhez ennyi idő, s annyi mindennek az átélése. Nagyon összetett folyamatokról beszélünk, amikor a saját életünk alakulását szemléljük. Az élet gyakran veszedelmes próbák és útvesztők sűrűjébe vezet, így történt velem is, de egy erős meggyőződés fájdalmas pokoljárásom közben és ellenére is folyamatosan velem maradt: ***A halál legyőzött Jézus Krisztus áldozata által, van feltámadás, van örök élet! Ebbe vetett hitemet életem legádázabb viharai sem tudták megingatni. „Bizony, bizony mondom néktek: aki bennem hisz, örök élete van annak.” (Jn 6,47)***

Az Élet vonzása

„Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn 14,6/a)

A Jézus Krisztus áldozatának értelmével és jelentőségével történő találkozás teljességgel kimaradt gyermekkori „vallásos” tapasztalataimból. A hittanórák sem ilyen irányból közelítették meg a vallásos életet, és a családi hagyományból is hiányzott ennek tudata vagy ismerete. Egyszerűen nem tudtam, hogy ki Ő. Tanításai egy jóságos tanító leckéi voltak, kereszten függő teste pedig a gonosz emberek ártatlanokkal és védtelenekkel szembeni magatartásáról tanúskodott. Néha virágokat vittem egy-egy szobor lábához, és körülengte lelkemet valamilyen még meg nem értett titok vonzása.

Elmélkedésre hajlamos személyiségem és lelkiismeretességre való törekvésem idővel kutatásra késztetett: vajon mi az igazság számos engem

foglalkoztató kérdésben. Mivel értelmes, kielégítő válaszokat kizárólag a Bibliában találtam, tanulmányozni kezdtem a Szentírást. Innen egyenes út vezetett a teológiára, majd a személyes meggyőződéshez: **Jézus az a személy, aki Istentől származik, emberré született, büntelen életet élt, majd ezt a tiszta életet feláldozta a kereszten mindazokért az emberekért, akik bár nem tudnak, de szeretnének büntelen életet élni. Minél inkább vágytam ilyen életre, annál inkább megértettem annak a jelentőségét, amit Ő tett.** Aki megpróbálta már, tudja, hogy az Istennek tetsző élet nem valósítható meg csupán emberi igyekezettel. Öröklött és szerzett emberi természetünk, rögzült szokásaink, fel nem ismert, szinte öntudatlan hibáink vasmarokkal szorítanak, és csak a tehetetlenségünkben megragadott mennyei erő tud segíteni, hogy meghaladjuk önmagunkat, és végül azt tudjuk cselekedni, szólni, gondolni, érezni, ami összhangban van az igazság isteni mércéjével. Jézus megígérte a mennyei erőt, amit a *Szentlélek közvetít* nekünk földi elhagyatottságunkban. Csakis a *Szentlélek tehet* képessé bennünket a jóra.

De térjünk vissza az alapkérdéshez: mi a helyzet a halállal? Azzal vége van minden igyekeztünknek, minden jónak, de minden rossznak is, amiből pedig igencsak sok van világunkban.

Miért kell meghalnunk? *Miért kell búcsút mondanunk az életnek, amely szenvedéseivel és borzalmával együtt is olyan elemi erővel vonz, köt magához?* A létezés öröme, a lélegzés, az önkifejezés, a fény, a szépség és a kellemes érzések mind-mind vágyat ébresztenek az emberben az élet iránt. Ne tudna erről Isten? Nem érdekelné teremtményeinek szíve vágya? Ő, aki mindent alkotott, ugyanezt el is pusztítja, meg is semmisíti? Ez lehetetlen, hiszen akkor még az embereknel is kevesebb szeretet, együttérzés, jóság lenne Őbenne. Végtenül boldog voltam, amikor a Bibliában is olvastam, hogy mennyire nincs ez így:

„Én azért jöttem, hogy életük legyen és bővülködjenek.” (Jn 10,10/b)

„Nem gyönyörködöm a meghaló halálában – ezt mondja az Úristen. Térjete meg azért, és éljete!” (Ez 18,32)

„Elfeledkezhet-e az anya gyermekéről, hogy ne könnyörüljön méhe fián? És ha ezek elfeledkeznének is, én terólad el nem feledkezem.” (Ésa 49,15)

„Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” (Ésa 43,1/b)

Csak néhány példa a sok-sok vigasztaló ígéretről arra vonatkozóan, hogy a mennyei Alkotó nem bánik gondatlanul teremtményeivel. De akkor miért engedi meghalni őket? Miért nem veszi magához mindjárt az övét, hogy kimentse őket ebből a pokoli világból, ahol annyi fáradozás, szenvedés után megszűnnek létezni? Bármilyen összetett is erre a válasz, meg lehet fejteni, meg lehet érteni.

(Lapunk következő számában folytatjuk.)

Bíró Ildikó

Mit jelent Istennel közösségben lenni?

*Ellen G. White reggeli beszéde Grimsbyben, Angliában,
1886. szeptember 18-án*

Van egy ígéretünk: „Közeledjete Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok.” Ez egy nagyon értékes ígéret számomra, amiért hiszek is benne. Hiszem, hogy Isten pontosan azt fogja tenni, amit mondott. És ha teljesítjük a feltételeket, hogy közel kerüljünk Hozzá, akkor igényt tarthatunk erre az ígéretre. Krisztus azt mondta: „Nélkülem semmit sem cselekedhettek.” Hiábavaló azt gondolni tehát, hogy bármit is tehetünk, ha Krisztus nem lakozik a szívünkben. Kiváltságunk, hogy Jézus mindig és mindenhol velünk legyen. Ahhoz, hogy e hatalmas Segítőnk mellettünk lehessen, meg kell tisztítanunk lelkünket mindattól, ami megrontaná vagy beszennyezné azt. Ez a mi feladatunk: szemünket Isten dicsőségére szegezni, és folyamatosan arra törekedni, hogy Krisztussal mint társunkkal és barátunkkal együtt haladjunk. Éppen ez az, amit Krisztus ügye megkövetel, hogy szívünket Krisztus szavai és bölcsessége megmozdítsák.

Ez azt jelenti, hogy szoros kapcsolatban kell lennünk Jézussal. Meg kell ismernünk Őt, ami a Vele való azonosulást jelenti. Nem elég az elméleti tudás, élő tapasztalatra van szükségünk Isten dolgairól. Életünk ragyogóvá válhat, és ragyogóvá is kell válnia Isten bölcsessége által. Magasabb szintre kell emelkednünk! Be kell fogadnunk az Isten szavából, Isten jelenlétéből származó ismeretet! Be kell fogadnunk a mennyei világosságot, vissza kell tükröznünk azt, és hálával megtölteni szívünket Őiránta azért a világosságért, amelyet nekünk ajándékozott! Majd hagynunk kell, hogy ez a fény állandóan fényes sugarakban ragyogjon a körülöttünk lévők felé. Isten törvényét be kell vezetni az életünkbe, és annak elveit cseleke-

deteinkben kell megvalósítanunk, ahogyan az épületnek is szüksége van a nagy sarokkövekre és a szilárd gerendákra. Az Úr látja, mennyire hiányosak vagyunk, és Szentlelkét akarja a szívünkbe tölteni. Arra figyelmeztet minket, hogy szilárd alapokra építsünk, akkor hozzáférhetünk majd azokhoz a lelkekhez, akiket megmenteni jött. A mi feladatunk, hogy megnyissuk előttük ezt a legdicsőségesebb igazságot. Ha elszakítjuk magunkat Istentől bűneink által, ami az Ő törvényének megszegése, Sátán veszi át az irányítást az elménk felett. Komolyan törekednünk kell arra, hogy közel kerüljünk Istenhez.

Mit jelent az az igehely, amely így szól: „Tisztítsátok meg kezeiteket, ti bűnösök, és szenteljétek meg szívetekeket, ti kétszívűek?” (Jak 4,8/b) Azt, hogy vannak, akik megosztott szívvel szolgálják Istent. Egy kicsit tisztelik Őt, de magukat még jobban. Nem szabad önmagunkat többnek tekintenünk, mint a valóság. Ne hagyjuk, hogy Krisztus szavai és egy halandó szavai egyformán hassanak a szívünkre! Töltsétek meg teljes szívetekeket Isten szavával! Ez az az élő víz, amely csillapítja égő szomjúságokat. Ez az élő kenyér a mennyből. Lehetetlen, hogy Krisztus szavai gazdagon lakozzanak bennünk, ugyanakkor gondolataink magunkra összpontosuljanak, és azt képzeljük, hogy magunktól is nagy dolgokat tudunk véghez vinni, hogy képesek vagyunk elérni az emberek szívét – mert csak akkor tudunk cselekedni, ha Jézus Krisztustól kapunk erőt erre.

El kell jutnunk arra a szintre, hogy lelkünket teljesen Istennek adjuk át. És nem elég csupán átadni magunkat, hanem ragaszkodnunk kell Jézushoz, be kell vonnunk Őt az életünkbe, és minden erőnkkel Neki kell dolgoznunk. Élő hitünk-

kel meg kell ragadnunk az ígéretet, és azt mondani: Isten kijelentette, hogy az áldás az enyém, meg kell kapnom, és hiszem, hogy meg is fogom kapni – s ha figyelmünket Krisztusra összpontosítjuk, ha szorosan belé kapaszkodunk, ha átadjuk magunkat Neki, észrevevessük majd, hogy Krisztus belép az életünkbe. Jelenléte velünk marad. Hozzáfért ad majd nekünk a lelkekhez, és erőfeszítéseinket siker fogja kísérni.

(...)

A miénk a legünnepélyesebb feladat, amelyet valaha is halandókra bízta, és ezt a feladatot az örökkévalóságért kell végeznünk. Angyalok és emberek számára kell példaként szolgálunk, azt akarva, hogy lelkünket Krisztus szelídsége és alázatossága lágyítsa és szelídítse meg, és hogy az Ő Lelke lakozzon szívünkben. Azt a tevékeny, élő hitet kell elsajátítanunk, amely Isten szavát komolyan veszi, és minden időben bízunk az Ő ígéreteiben. És amikor megragadjuk a végtelen hatalom karját, éreznünk kell, hogy ez egyéni munka; ragaszkodnunk kell a Hatalmashoz. Ha teljes szívünkben keressük Istent, meg fogjuk találni, mert Ő megígérte, hogy elérhető lesz számunkra. Ő az Úr seregének Kapitánya, és velünk lesz. Ha pedig bármilyen mértékű sikert ad nekünk munkánkban, fejezzük ki Neki ezért hálánkat! „*Aki hálával áldozik, az dicsőít engem.*” (Zsolt 50,23/a) Az egész menny érdeklődéssel tekint arra a műre, amelyet Isten hírnökei végeznek a világban a názáreti Jézus Krisztus nevében.

Ez egy nemes feladat, testvéreim. Nap mint nap meg kell aláznunk magunkat Isten előtt. Nem szabad azt gondolnunk, hogy bölcsességünk tökéletes. Komolyan kell vennünk a feladatunkat. Nem azért kell imádkoznunk, hogy Isten tegyen alázatosakká minket, mert amikor Ő megragad bennünket, olyan módon tesz alázatossá, aminek nem örülnénk. Nap mint nap meg kell aláznunk magunk Isten hatalmas keze alatt. Félelemmel és rettegéssel kell munkálkodnunk a saját üdvösségünkön. Noha Isten az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a véghezvitelt tetszése sze-

rint, nekünk együtt kell működnünk Vele, miközben Ő rajtunk keresztül munkálkodik. Óvakodnunk kell attól, hogy önbecsülésünk felmagasztalja lényünket.

De kérdezheted: honnan tudhatom, hogy Krisztus a szívemben lakozik? Ha kritika ér vagy helyreigazítanak, s a dolgok nem úgy alakulnak, ahogy szerinted alakulniuk kellene, és ekkor a helyett, hogy elviselnéd a figyelmeztetést, türelmes és kedves lennél, fellobban a haragod, akkor tudhatod, hogy Krisztus nem lakozik a szívedben. Krisztus olyan nagy értéket tulajdonított az embernek, hogy saját életét adta a megváltásáért, és elvárja, hogy minden erőnket és képességünket tökéletesen alárendeljük neki. De nem szabad csak abban a megvilágításban szemlélni magunkat, amelyben Isten a Golgota keresztje által értékelt minket. Ne féljünk alázatosságunkat szívéllyesség, udvariasság és türelem által megmutatni! Ne hagyjuk, hogy az önzés felülkerekedjen bennünk, és azt gondoljuk: engem akarnak megbántani az emberek hamis híreszteléseikkel! Isten így szólt Sámuelhez: „*Nem téged utáltak meg, hanem engem.*” Sámuel önmagára tekintett, és úgy érezte, hogy őt sértették és alázták meg. Az ilyen fajta megnyilvánulások nem ellened irányulnak, hanem Krisztus ellen. Ami kíváncsi lenne, kedves testvéreim, az az, hogy megszabaduljunk önző énünktől; és ha ez megtörténik, akkor érezni fogjuk, hogy bármi is történjék, bármit is mondanak, ami megsebez és megsérti lelkünket, az nem ellenünk irányul, hanem Mesterünk, Jézus Krisztus ellen.

Megjelent a *Review and Herald*
1887. július 12-ei számában.

A szolgálat útja az Alpokalja Életmódközpontban

Az Alpokalja Életmódközpont Alapítvány – az Eleki Életmódközpont munkájával megegyező célokkal – 2023 tavaszán jött létre. Ennek személyes előzménye, hogy már gyermekkoromban érdekelt a biológia, az emberi lélekkel való foglalkozás és a gyógyítás. Felnőttkoromban Isten mindent egybekapcsolta, és elhívott egy olyan szolgálatra, amelyhez bátorságra és hitre volt szükség. Magam is megtapasztaltam, hogy amikor pihenésre, elvonulásra volt szükségem, az Eleki Életmódközpontban töltött tíz nap milyen életre szóló hatással volt rám.

Néhány társammal együtt tehát hittel, erővel és időt nem sajnálva azon dolgoztunk, hogy 2023 októberére az első turnusunk számára minden tárgyi és humán erőforrás rendelkezésünkre álljon, s így létrejöhessen az első kísérleti betegturnus. Mindemellett a felkészülés időszakában komoly munkával és munkatársak képzésével készültünk az októberi alkalomra.

Az első két alkalmat Ólmodon rendeztük meg. Ólmod egy gyönyörű természeti környezetben fekvő kis zsákfalú, ahol igazán megélhettük a betegekkel való foglalkozás és a csapatmunka csodáit. Amikor az ottani szálláshelyen bezárultak a kapuk, és kinőttük a számunkra oly kedves épületet, Bükön találtunk egy, a munkánkhoz méltó szálláshelyet, így a további turnusokat már ott tartottuk meg.

Az évek során összességében hatvannyolc vendég és negyvenöt segítő fordult meg a programjainkon. Munkatársaink lelkesedésükkel, szakmai tudásukkal, messzemenő jóakarattal és kétkezi munkájukkal támogatták a további folyamatokat. Nagyon hálás vagyok ezért mindannyiuknak! Azt is örömmel tapasztalom, hogy ők is a kapott és szerzett tehetségüket hasznosítják a turnusok alatt. Kialakult közöttünk egy állandó munkatársi közösség is, akik szinte minden turnusra el tudnak jönni. Hatalmas öröm számunkra, hogy Is-

ten segítségével ilyen kivételes társak kapcsolódhattak be ebbe a munkába.

Mindezzel párhuzamosan és Isten különleges gondviselésének köszönhetően egy támogató által Egyházásfaluban sikerült egy területet épülettel együtt megvásárolni, ahol már az idei évben megkezdődhetett a biogazdálkodás. A hetedik turnusunk hozzávalóinak nagy része már ebből a gazdálkodásból származott mint saját termesztésű alapanyag.

Ezt követően pedig Bükfürdön nyílt lehetőségünk egy fákkal elkerített, rendkívül szép természeti közegben lévő épületet és egy hatalmas mezőgazdasági területet megvásárolni. Ezen a területen a gyümölcsfák telepítése és a biogazdálkodás további fejlesztése kezdődhetett meg. A föld egy kijelölt részén fog felépülni az új, állandó épületünk, ahol ezután már véglegesen otthonra lelhetünk. A kerti munkákat egy fiatal társunk végzi főállásban, a nagyobb munkákhoz pedig az eddigi tapasztalatok alapján több lelkes fiatalra is mindig számíthatunk.

Különleges kegyelemként élhetjük meg Isten terveinek megvalósulását, nevezetesen például azt, hogy az egész kezdeményezés az anyagiak tekintetében is a nulláról indult: semmink nem volt, és Isten mindig küldött valakit – egy testvért, egy támogatót –, aki éppen a megfelelő pillanatban éppen annyi segítséget adott, amennyire a folytatáshoz szükség volt. Az önkéntes segítők is szép sorban jelentkeztek, és tehetségükkel egészítették ki a művet. Többen vannak, akik előbb vendégként voltak nálunk, majd arra is vágyat éreztek, hogy ők is szolgáljanak másoknak.

A felmerülő problémák esetében ugyanígy Isten gondviselését élhettük meg, hiszen minden akadály, amely a működésünket vagy a továbblépésünket veszélyeztette, végül megoldódott.

A csapatmunka szépségét nem tudom eléggé hangsúlyozni. Van célja az életünknek, van ke-

rete a kereszténységünknek, a szolgálatunknak, és megélhetjük, milyen különleges érzés a közös jóért összefogni. Képességeinket, talentumainkat, kreativitásunkat és hozzáértésünket egy közös füzérré fonhatja Isten a munkában, mások szolgálatára. Mindebben egymást tiszteljük, egymás tehetségét megbecsüljük, hisz mindannyian rendelkezünk valamivel, ami nélkülözhetetlen ehhez a szolgálathoz. Mivel mindenkinek más és más különleges adottsága van, ezért értékelni tudjuk egymásban azt, ami bennünk nincs meg – és egyúttal igényeljük is a másik jelenlétét.

A munkánk egyik különlegessége, hogy már nemzetközi szinten is bővült a munkatársi közösségünk. Dániából érkeznek testvérek segíteni, az Amerikai Egyesült Államokból pedig orvos jött hozzánk szolgálni. Úgy tűnik, mindez nem egyszeri alkalom: ezek a testvérek a jövőben is szeretnék támogatni a jó célt, amikor csak idejük engedi.

Néhányunknak lehetőségünk nyílt Dániába is ellátogatni egy fizioterápiás szakember test-

vérünkhöz, hogy tovább szélesedjék a tudásunk. Dániában dolgozó társunk biztosította számunkra, hogy aki szeretne, ezen a szakterületen fejlődhesen.

Nagy hálával tartozunk az Eleki Életmódközpont munkatársainak is, akik erejüket és idejüket nem kímélve segítik a munkánkat. Amit ők tudnak, azt mind továbbadják nekünk: szakmai tanácsokkal, gyakorlati útmutatással. A mai napig aktívan támogatják jelenlétükkel turnusainkat.

Betegeink visszajelzései alapján láthatjuk, milyen nagy értéke van a szeretetteljes, elfogadó légkörnek, amelyet a nálunk töltött egy hét során megtapasztalnak. Külön kiemelik azt az egyéni gondoskodást és figyelmet, amelyet az orvosoktól, a segítőkötől, sőt még a konyhai dolgozóktól is kapnak.

A turnusok után is tartjuk velük a kapcsolatot, és jóleső érzés azt látni, hogy akik nálunk megfordultak, továbbadják a jó hírt: létezik olyan út a gyógyuláshoz, amely nem kizárólag gyógyszeres kezeléssel jár. A gyógyszerek sok esetben legfel-

TEST ÉS LÉLEK EGÉSZSÉGE

jobb szinten tartják a tüneteket, de a természetes gyógymódokkal és életmódbeli változtatásokkal valódi, kézzelfogható előrelépést lehet tenni saját gyógyulásuk érdekében. Ezenfelül, a testi tünetek kezelésén túl, nálunk a lélek gyógyulásának lehetőségét is megkaphatják.

Számomra nagyon fontos a hitelesség. Azt szeretném, hogy mindannyian, akik ebben a szolgáltatásban részt veszünk, a mindennapjainkban is megéljük mindazt, amit tanítunk. Nem csupán szavakkal, hanem az életmódunkkal, a hozzáállá-

sunkkal, a döntéseinkkel is példát szeretnénk mutatni.

Tudjuk, hogy még sokat kell tanulnunk, ezért a fejlődésre, továbbképzésre kiemelt hangsúlyt fektetünk. Nem elégedhetünk meg azzal, amit eddig megszereztünk, hanem folyamatosan szeretnénk bővíteni tudásunkat.

Örömteli hír számunkra, hogy a tavalyi évben részt vehettünk a Magyar Egészségmegőrzési és Életmódorvostani Egyesület háromnapos konferenciáján, ahol közel háromszáz egészségügyi dolgozó – főként orvosok – találkozhatott színvonalas, hasznos előadásokon. Nagyon értékes kapcsolatokra tettünk ott szert, amiért különösen hálásak vagyunk.

A legközelebbi turnusunk 2026. február 15–22. között lesz Bükön, a Kúria Apartmanházban, ahová szeretettel várunk mindenkit, aki gyógyulni vágyik vagy szeretné megelőzni a civilizációs betegségek kialakulását.

Érdeklődni a következő elérhetőségen lehet:
alpokaljaegeszseg@gmail.com

Molnár Jutka

Möbius Péterné Komáromi Éva visszaemlékezése életpasztalataira

Az akkor Magyarországhoz tartozó Máramaros-szigeten születtem, 1942-ben. A háború éveit követően Budapesten éltünk özvegy édesanyámmal és három testvéremmel, szűkös anyagi körülmények között. Közgazdasági technikumban szerzett érettségi vizsgám után a NIKEX Nehézipari Külkereskedelmi Vállalatnál helyezkedtem el. Munka mellett, esti tagozaton végeztem el a Marx Károly Közgazdasági Tudományegyetem Külkereskedelmi szakát.

Már nagyon korán vágy ébredt bennem arra, hogy megismerjem a Bibliát, de úgy gondoltam, ezt a könyvet csak a papok érthetik meg. Tempomba nem akartam járni, és időhiányra hivatkozva újból és újból félretettem az édesanyámtól kapott családi Bibliát is.

Férjhez mentem az NDK-beli Möbius Péterhez 1967-ben, így Németországba költöztem, Lipcsében éltünk. Az NDK Centrum Áruházak külkereskedelmi központjában dolgoztam üzletkötőként. Lipcsében született meg kislányunk, Anita, 1970-ben. Kezdetben sok kihívást jelentett számomra az új környezet, a nyelvi különbségek, az idegen ország szokásai, ezenkívül az otthon hagyott család hiánya is próbatétel volt. A mindennapok tapasztalatai azonban megerősítettek, és a németországi évek alatt fokozatosan alkalmazkodtam az ottani élethez. Igyekeztem minél többet tanulni a helyi közösségtől, a nyelvet, a hagyományokat és a szokásokat is elsajátítottam.

Eközben továbbra is kerestem a lelki válaszokat az élet nagy kérdéseire. A Biblia továbbra is rejtély maradt számomra, de a házasság, a közös élet és a külföldön szerzett tapasztalatok sokat formáltak a gondolkodásomon, előkészítettek arra, hogy később nyitottabb szívvel forduljak majd felé.

Édesanyám javaslatára 1973-ban Magyarországra költöztünk. Ő ekkor hirdetést is feladott, ezzel a szöveggel: *Külkereskedelmi kögazdász állást és lakást keres, „CSALÁDOS” jelígre.* A kapott ajánlatok közül a Balatonfüredi Hajógyárat kerestük fel legelőször, s ennél is maradtunk. A gyár időlegesen egy családi házat bérelt nekünk, majd kölcsönt felvéve egy-hatlakásos társasházban építkeztünk, így költözhattünk be később saját lakásunkba. Én a „Balaton” típusú, négy-öt személyes, műanyagból készült vitorlás lakóhajók értékesítési csoportvezetője lettem, férjem pedig a hajógyár asztalosműhelyében dolgozott.

Péternek volt egy adventista munkatársa, aki azt kérte tőle, hogy tolmácsoljon helyi adventista gyülekezetükben egy német prédikátornak. W. Gebel volt ez a prédikátor, aki nyaranta három hetet Balatonfüreden töltött a feleségével, így kérték fel őt a helyi gyülekezetben igeszolgálatra. Péter akkor még csak keveset tudott magyarul, így végül engem kértek fel a tolmácsolásra. Először nem mertem vállalni, mivel nem ismertem a Bibliát, de biztattak, hogy az igehirdetést kell csak magyarra fordítani, a Biblia-szövegeket majd magyarul fogjuk felolvasni. Nem volt könnyű feladat, de égi segítséggel sikerült a tolmácsolás.

Amikor hazamentem, mondtam Péternek, milyen érdekes dolgokat hallottam. Ekkor írtunk az édesanyjának, legyen szíves, küldjön nekünk egy német nyelvű Bibliát. Bár nehéznek tűnt, de elkezdtük két nyelven olvasni a Szentírást. Még a barátnőmnek is írtam, hogy jöjjön el hozzánk, hisz az egyetemi évek alatt megbeszéltük vele, valamikor a jövőben együtt fogjuk majd tanulmányozni a Bibliát. El is jött velünk a gyülekezetbe, a későbbiekben pedig együtt kezdtük el látogatni az akkoriban induló Biblia-iskolát Zugligetben.

Minden nyáron jöttek német prédikátorok, akiknek tolmácsolni kellett. Ezekből a kapcsolatokból aztán komoly barátságok születtek. Hoztak nekünk Ellen White-könyveket, és az NDK-beli adventista levelező Biblia-iskola tanfolyamát is mindketten elvégeztük. Péter gyakran felolvasott nekem a *Tapasztalatok és látomások* című könyvből is. Úgy vélekedett, hogy ha Ellen G. White próféta volt, biztosan van üzenete a mi számunkra is. Mikor azt olvastuk, hogy minden kicsi fűszál Isten szeretetéről beszél, és belegendoltam, hogy mennyi fűszál van a lábunk alatt, felmerült bennem a kérdés: miért nem hallom, miért nem értem, miért nem ismerem Őt?

Geiger Miklóstól megtudtam, hogy Zugligetben Biblia-iskola kezdődik. Rendszeresen felutaztunk ezekre az alkalmakra, a gyermekünkkel együtt. Péter még mindig keveset tudott akkor magyarul, de azt mondta, ha csak egy gondolatot is megért a Bibliából, akkor már érdemes volt eljönni. Ekkor egyébként mi még az unió gyülekezetébe jártunk. Major Zoltán volt a prédikátor, aki a téli hónapokban Isten szeretetéről tartott evangelizációs előadás-sorozatot. Ezen mi is részt vettünk. A 91. zsoltár verseit megismerve Péter ujjongva mondta el, hogy magyarázatot kapott ezáltal arra, hogy mit tett érte Isten, amikor életben maradt egy motorbaleset után.

Édesanyja óvása ellenére motorral haladt át telen egy völgyhídon, és a jeges villamossíneken elcsúszott. Nem értette, hogy került fel a motorral együtt egy harminc centiméterrel magasabb járdára, de egy perc múlva, miközben a motor alatt feküdt, a fejétől pár centi távolságra, a villamossíneken haladva egy teherautó kerekei zúgtak el. Így ő épségben kelt fel onnan, és ment tovább. Évekig talány volt számára ez a fiatalkori esemény, de most megértette, hogy Isten őrizte meg az életét angyalai által.

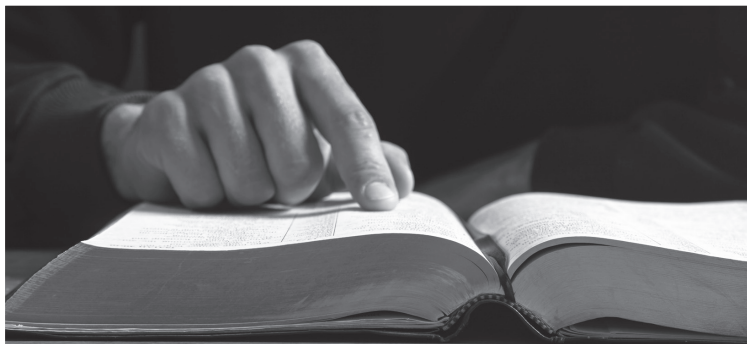
Major Zoltánt megkérdeztem egy alkalommal, milyen könyvet ajánlana nekem elolvasásra, hogy a Bibliát meg tudjam érteni. Válasza meglepett, amikor azt mondta, ne más könyveket olvassak,

mert a Biblia olyan könyv, amely önmagát magyarázza.

Az Unió az addigi kis imaház épülete helyett egy szép nagy házat vett Balatonfüreden. Ennek a háznak a felújításában Péter hónapokon át aktívan, lelkesen vett részt. Az én munkahelyem ekkor már nem a hajógyárban volt, hanem a BIB-nél, a Balatoni Intéző Bizottságnál dolgoztam közgazdászként. A Balaton teljes vízgyűjtő területén történő beruházásokat segítettük környezetvédelmi szempontból megvalósítani, például azt, hogy a Zala folyó ne hozzon szennyező anyagot a Balatonba, és hogy az állattartó telepekről vagy a lakótelepekről se jöjessen szennyezés.

A szombat akkor már nem volt kötelező munkanap. Egy nap a jogászunk mégis meglepő írást hozott elém, hogy írjam alá. A saját munkaszerződésemet tette elém. A szerződés szövege változatlan volt, kivéve, hogy a végére egyetlen új mondat került. E szerint vállalnom kellett volna, hogy szükség szerint néha szombaton is dolgozni fogok. Addig, ha a szombat munkanappá változott az évi ünnepnapok cseréje miatt, vagy a főnökömmel együtt kellett mennem valamilyen minisztériumi tárgyalásra, szabadságot vettem ki. A bejelentett munkaszerződés-módosítás ennek a lehetőségnek most már véget akart vetni.

Bevittem a főnökömhöz az akkori Magyar Alkotmányt, amelyben az állt, hogy minden magyar állampolgárnak joga van a meggyőződése szerinti vallást gyakorolni. Kijegyeztem az akkori szombatiskolai tanulmány végéről a szombatra vonatkozó összes ígelyet, és átadtam neki. Bár

akkor még református voltam, de mondtam neki, hogy én most már a bibliai elvek szerint akarok élni. Péntek naplementétől szombat naplementéig nem vállalom semmilyen munkát, de ezen az időn kívül bármikor kész vagyok dolgozni. A főnököm elvette és zakója zsebébe tette a bibliai ígék jegyzékét, a Magyar Alkotmányt viszont behajtotta, és közölte, hogy mivel ezt korábban nem kértem, nem tudja már a mostani kérésemet figyelembe venni. Óvó szavai ezek voltak: Ma már a katolikus vallás sem ír elő annyi böjtnapot, mint korábban, én se vállalom egy szektának a lehetetlen előírásait. Így próbált „észhez téríteni”. Mondta, hogy ő nem kíván engem elbocsátani, de ha nem írom alá a munkaszerződés-módosítást, akkor „közös megegyezéssel” távozhatok. Így lett vége addigi igen jó világi munkaviszonyomnak.

Péter is munkanélkülivé vált. Ezután az Unió gyülekezete az imaház takarítási munkáinak végzésére kötött velem szerződést, hogy ne maradjak munka nélkül. Ekkor kezdtük nyaranta kiadni harmadik emeleti lakásunkat külföldi nyaralóknak, mi magunk ilyenkor leköltöztünk a garázsba. Az Úr gondoskodott rólunk, így mindhárman rendszeresen fel tudtunk utazni a Biblia-iskolára ezután is.

Egervári testvér kérésére német nyelvre fordítottam az elbocsátott magyar adventisták ügyében folytatott tárgyalásokról szóló leveleket, majd németről magyarra lefordítottam a *Vigyázat, ökuménia!* című könyvet. Mindezekből nagyon sok mindent megértettünk az adventista gyülekezet problémáiból. Rájöttem, hogy az uniós testvérek nem is tudják ezeket a dolgokat. Meghívtuk Major Zoltánt otthonunkba, és kértük, hogy beszéljen nekünk ezekről az eseményekről. Válasza az volt, hogy a házuk mögött korábban szemétdomb volt, ahonnan sohasem hoztak vissza semmit. Kérdeztem, miért kell az adventista gyülekezetnek a Szabadegyházak Tanácsában (a SZET-ben) benne lennie. Erre azt válaszolta, hogy kilenc tagegyház van a SZET-ben, de a többi tagegyház nem használja fel a taglétszáma szerinti könyvkiadási keretét, amit viszont a magyar Unió gyülekezete így létszáma felett felhasználhat. Később megtudtam, hogy abban az évben ötezer könyvet tudtak kiadni.

Úgy éreztem, ha ezért a darabszámért kell a SZET-ben maradni, akkor ez bizony elég gyenge kifogás vagy magyarázat. Major Zoltán után újabb prédikátort kérdeztem meg az ügyről. Ezt a választ kaptuk: Egervári testvér és prédikátortár-

sai azért mentek el az Unióból, mert nem kapták meg azt a magas vezetői beosztást, amit szerettek volna.

A generálkonferencia elnöke, Neal Wilson testvér 1984-ben Magyarországra jött. Mi is ott voltunk a Székely Bertalan utcában tartott igehirdetésén, és végig jegyzeteltem. Többek között ezt mondta: „Ha megkérdeztetek volna minket, hogy belépjettek-e az ökuméniába, azt mondtuk volna: Ne tegyétek! De ha már benne vagytok, azt tanácsoljuk, végezzétek ott a legjobb munkát!”

Az Egervári testvér által vezetett gyülekezetek közössége a '80-as évek elején imaházat vett Balatonfüreden, a Siske utcában, ahol tíz-tizenöt fő gyülekezet jött létre, amelynek első prédikátora Geiger Miklós volt. A mi otthonunkban is működött ekkor már egy Biblia-kör. Egervári testvér evangelizációs igehirdetésére – nagy örömünkre – édesanyám is eljött Budapestről. A Wendler testvérek zenei szolgálata gazdagította az alkalmakat. A Jóisten kegyelmes munkálkodása nyomán az én „tiltakozó” édesanyám előbb jelentkezett keresztségre, mint mi, akik előzőleg már néhány éve jártunk az uniós gyülekezetbe Balatonfüreden, és a zugligeti Biblia-iskolába is feljártunk havonta egyszer. Végtelen hála van a szívemben azért, hogy édesanyámat Oszi bácsi készítette fel a keresztségre.

A Jóisten kegyelméből édesanyám, tizenöt éves lányunk, Anita, valamint Péter és én, tehát a családukban összesen négyen együtt keresztkedtünk meg a zugligeti gyülekezetben 1985. szeptember 22-én. Egervári testvér huszonkét személyt kereszttelt meg azon az alkalmon. A keresztségünk utáni alkalommal, életemben először, én vezettem a szombatiskolát, majd Egervári testvér hirdette az igét a Siske utcai gyülekezetben. Ő ekkor igeszolgalatra is felkért engem. Ezt először visszautasítottam, mondván, én még tanulni szeretném a Bibliát. Végül mégis elvállaltam, így Szombathelyen, Győrött, Ostffyasszonyfán, Sárváron, Szentgálon, Zalaegerszegen, Keszthelyen, Veszprémben, Siófokon, Balatonfüreden és Sze-

geden éveken át kaptam beosztást igeszolgalatra. A keresztségre való felkészítés szolgálatát is több esetben elláttam. Közben elvégeztem a Sola Scriptura Teológiai Főiskolát is. Nyaranta több turnusban vállaltam gyermektanítást Bózsván és Törökoppányban. Veszprémben több éven át kéthetenként előadást szerveztem bibliai és egészségügyi témákban a Veszprém Megyei Művelődési Házban. Ételkóstolókat is tartottunk. Farkas Ernő volt ekkor a veszprémi gyülekezet prédikátora, és az ő szervezésében családostól vettünk részt különböző városokban a könyvtárusításban.

A káptalanotói gyermekfalu

Egervári testvér kezdeményezésére indítottuk el a *L'Esperance Magyarország* nevű alapítványt árva gyermekek családba fogadására. Ennek az alapítványnak a L'Esperance németországi egyesület, valamint két magyar házaspár (Tóth József és neje) és mi (Möbius Péter és én) voltunk az alapítói. Oszi bácsi, tiltakozásom ellenére, engem jelölt ki vezetőnek. Veszprém megyében, a Szigliget/Badacsony és Tapolca között elhelyezkedő, igen szép fekvésű Káptalanotói nevű falu fogadta be alapítványunkat. Adott épületeket és földterületet is a gyermeknevelő munka támogatására.

Káptalanotótiban vállalt gyermeknevelést Kékesi Pálné Ildikó a lányával együtt, Cirka János és felesége, Énekes Ferenc és felesége, Pintér Róbert és felesége, emellett Nyírbogdányban, a saját otthonukban Ócsai László és felesége is. Később mi is a családukba fogadtunk állami gondozásból szellemileg enyhén fogyatékos gyermekeket nevelőszülőként. A két kislányt mindig vittünk magunkkal szombatonként meg a nyári Bibliatáborokba is. Bár ők azóta már felnőttek lettek, most is élő kapcsolatunk van velük.

Jómagam az alapítvány ügyeit, szervezését napi huszonnégy órában végeztem. Ennek kapcsán német és osztrák hittestvérekkel is kapcsolatot tartottam. Sok segítőnk támadt az Úr Jézus kegyelméből. Szívvel-lélekkel támogatta munkánkat

Káptalan-tóti

például Peter és Heidi Kohl testvér. Még az Innsbrucki Televízióban is meghírdették a Káptalan-tóti Gyermekfalu indulását, és az Alpok városai-ból, falvaiból bútorokat gyűjtöttek, amelyeket saját költségükön, saját fizikai erejükkel szállítottak Káptalan-tóti-ba. Ezekkel tudtuk berendezni az első gyermeknevelő családok otthonát. Telefonunk Káptalan-tóti-ban évekig nem volt még, de a tapolcai posta a központi épületükben térítésmentesen lehetővé tette ügyeink telefonon keresztül való intézését. A dudari bánya szénét szállított ajándékba alapítványunknak. Férjem az alapítványért teljesített sokféle feladata mellett méhészkocsival vándorolva végzett kenyérkereső munkát. Mindig éreztük imáink meghallgatását, az Úr velünk volt, segített, bátorított, erőt adott nekünk szerteágazó feladataink elvégzéséhez.

A nevelőszülők közül Pintér Róbert és felesége nagy főlíasátorban paradicsomot és uborkát termesztett. A helyi termelőszövetkezet az alapítványunknak nyújtott segítségként hajdinát vetett és

aratott. Egy Balaton-parti faiskolától száz darab gyümölcsfát kaptunk és ültettünk el Káptalan-tóti-ban, az iskola melletti alapítványi területünkre. A családba fogadott gyermekek is részt vettek az alapítványhoz tartozó munkákban. Hálásan gondolok vissza a polgármester elismerő szavaira is. Ő volt a falubusz sofőre is, és egyszer elmondta, mennyire jólesik neki, hogy míg a falubeli gyerekek köszönés nélkül szállnak fel a buszra, az alapítvány gyermekei mindig kedvesen köszönnek.

Buda Ferencné Márti szervezésében a falu iskolájában szép zenei és irodalmi programmal mutatkozott be alapítványunk. Ezt a programot még a katolikus pap is előre kihirdette a templomában. Tapolcán, a művelődési házban bibliai előadás-sorozatot indítottunk, a hétvégeken istentiszteleti alkalmaink voltak Káptalan-tóti-ban. Gyakran osztrák vagy német prédikátorok tartottak ott igeszolgálatot, és magyar vagy német nyelvű hittestvérek is olykor heteket töltöttek közöttünk, segítettek, amiben csak tudtak.

Egy idő után vesebetegségem miatt nem tudtam tovább vállalni a Káptalantóti Gyermekfalu vezetését. Német testvérek vezetése mellett haladt tovább a munka, majd Osi bácsi javaslatára Káptalantótiból a nágocsi Reménység Alapítványhoz került át a nevelőcsaládok egy része. A befogadott gyermekek azóta már mind felnőttek.

Mi, betegségem miatt, visszaköltöztünk Balatonfüredre. Nevelőszülői vizsgát tettünk, és mi is a családukba fogadtunk három idősebb, szellemileg enyhén fogyatékos árva gyermeket. Ilyen gyerekek befogadására alig van jelentkező, mi pedig éppen arra gondoltunk, hogy olyan gyermekeket fogadunk be, akik „senkinek sem kellenek”. A Jóisten megadta nekünk a szükséges erőt és kitartást az ezután következő évtizedekben.

Az egyik kislány tizenkét évesen lett a mi „nevelt” gyermekünk, és ekkor még nem tudott beszélni. Azt mondták, hogy a fogyatékosága miatt,

valójában azonban alkoholista anyukája hanyagolta el őt annyira, hogy még beszélni sem tanult meg. Különös, de szép feladatként én tanítottam meg ennyi idős korában Ildikót beszélni. Útközben mindig mutattam és mondtam neki: ezek a bokrok, azok a fák, ezek családi házak, azok emeletes házak... Nem volt könnyű rászoktatni arra sem, hogy mondatokkal válaszoljon kérdéseimre. Beírtuk a két kislányt a balatonfüredi zeneiskolába is, ahol fuvolázni és hegedülni tanultak. Nagy öröm volt tapasztalni fejlődésüket.

Ildikó epilepsziáját sem kezelték korábban. Sok mindenre vigyáznia kellett, hogy el ne essen. A fuvolavizsgáján valaki vakuval fényképezte őt, és emiatt „kis rohamot” kapott. A zeneszám közben megállt, majd néhány másodperc múlva ugyanott folytatta. A roham akkor csak ennyi volt. Egy más alkalommal az egyik

osztálytársa viccből elhúzta a háta mögül a széket, és ő elesett. Ekkor viszont „nagy rohamot” kapott. Mindenki nagyon megijedt, és senki nem viccelődött többé vele.

Néhány éven át külön engedéllyel magam voltam két „kislányunk” tanítója, magántanulók lettek. Minden egyes tantárgyból nekem is készülnöm kellett, hogy megértethessem velük a tanulmányokat. Magántanulóként negyedévenként kellett vizsgázniuk. Izgalmas, fáradtságos, de szép időszak volt ez is.

A nehézségek soha nem keserítették el rendhagyó életutunk során, mert mindig segítségül hívtuk az Urat. Tapasztaltuk, éreztük, hogy velünk van, támogat minket mindenben. Ezt érezzük ma is, amikor immár több mint három éve a közösségünk szociális időszotthonának a lakói vagyunk.

Elek, 2025. július 20.

Möbius Péterné Éva

„Muzsikált az erdő” a Körösök völgyében is

„Legyen rá gondod, hogy magasztaljad az ő cselekedetét, amelyről énekelnek az emberek!”
(Jób 36,24)

A „Muzsikál az erdő” rendezvénysorozatot idén több helyszínen rendezték meg. Május 18-án Lakitelek-Töserdőn, majd szeptember 26-án Gyulán, az Almásy-kastély udvarán, ezekre mi is eljöttünk a könyveinkkel. Előbbire férjem, utóbbira egy kedves testvérem, Madarász Ági kíséretében. Az alapítvány célja az erdő, a zene és a művészek találkozása által segíteni a résztvevőket környezettudatosabb életvitel irányába. Testvéreink a korábbi években már többször vettek részt ezen a rendezvénysorozaton. Mi, bár tavaly nem jutottunk el, a fenti íge által megerősítést kaptunk abban, hogy a következő évben ott a helyünk.

Az alkalom közeledtével testvéreinkkel együtt imádkoztunk azért, hogy az időjárás megfelelő legyen, és adódjon lehetőségünk kapcsolatok alakítására, könyveink, kiadványaink továbbadására. Az Időkép azonban nem sok jóval biztatott, a radar a vasárnapi napra többfelé záport, viharokat és erős szelet jelzett. Reggel azonban ennek semmi jele nem volt, a nap szépen sütött, bár enyhe szél fújdogált, kellemes tavaszi időben volt részünk. Később megtudtuk a hírekből értesülve, hogy a környéken több helyen nagyobb károkat okozott az erős szélvihar. Minket azonban egyszerűen elkerültek a felhők, amit az Úr gondviseléseként ismertünk fel.

Nagyon jó, központi helyet kaptunk, ki is pakoltuk a könyveket. Hamar jött az első vásárló, aki megvette a *Kezdj el élni!* című könyv mindkét változatát. Mellettünk egy idős házaspár különféle szebbnél szebb, különleges gombából hozott bemutatót, akikkel már a rendezvény elején megismerkedtünk. A hölgy nagyon közvetlen és nyitott volt, hamar meg is találtuk a közös pontot

„Muzsikál az erdő” a Körösök völgyében

A REGIONÁLIS ERDŐK HETE NYITÓRENDEZVÉNYE

2025. szeptember 26-28.

az életünkben: mindkettőnket nagyon érdekel a gyógynövények alkalmazása különféle betegségek esetén. Ő maga ilyen jellegű tanulmányokat is folytat. Ahogy meglátta a *Természetes gyógymódok enciklopédiáját*, nem sokat gondolkodott rajta, s miután a férjét is áthívta hozzá, hogy ő is nézze meg ezt a könyvet, hamar meg is vásárolták.

Meglepetésünkre a délelőtti során folyamatosan jöttek az érdeklődők, mindig megállt valaki az asztalunknál. Egy fiatal, cserkészklubot vezető házaspárral is megismerkedtünk, akik köny-

veket is vásároltak, és a beszélgetésünk során kiderült, hogy a feleség, Ildikó kb. egy éve egy idősök otthonában dolgozik foglalkoztatóként. Amikor megtudta, hogy én is hasonló munkakörben szolgáltam több éven keresztül, nagyon megörült. Kérdezte, hogy tudok-e neki esetleg segíteni ötletekkel, tanácsokkal, ami esetleg színesítheti az idősök foglalkoztatását. Így elérhetőséget cseréltünk, és később tudtam küldeni neki olyan anyagokat, amiket én is használtam és alkalmaztam az idősökkel való foglalkoztatásaim során.

A rendezvény végén még körbejártunk, s akillal csak tudtunk, beszélgettünk, elérhetőségeinket tartalmazó könyvjelzőket ajándékoztunk.

A gyulai alkalomra a pénteki napon tudtunk elmenni, ahol hasonlóan áldott tapasztalatokban volt részünk. Az időjárás először itt sem tűnt kedvezőnek, éppen induláskor kezdett esni az eső. Hittel indultunk tovább, és bár sátrunk nem volt, ami védett volna az eső ellen, bízunk abban, hogy az Úr megsegít minket, és kipótolja ezt a hiányosságunkat. Amikor megérkeztünk, a szervezők nagyon kedvesek és segítőkészek voltak, megengedték nekünk, hogy egy központi helyen, a kastély fedett, teraszos részén pakoljuk ki a könyveket. Később az eső is elállt, így a körülmények szempontjából minden megfelelő volt számunkra.

Mivel délután 15 órakor kezdődött a rendezvény, csak néhány óránk volt, azonban ez a rövid idő is elegendő volt arra, hogy érdekes emberekkel találkozzunk és beszélgessünk, illetve a könyveinket is továbbadhassuk. Az első vásárló hamar meg is jelent, és megvette *Az agy csodálatos öngyógyító képessége* című könyvet.

Nem sokkal később egy házaspár a kastély bejáratát keresve megszólított, és elkezdtek beszélgetni. Kiderült, hogy Tapolcáról érkeztek ide pihenni néhány napra, onnan, ahol az én keresztszüleim is élnek. Ismerik is őket, így ez az ismeretség még inkább örömtelivé tette a beszélgetésünket. Eszembe jutott, hogy a közeli városban, Keszthelyen is indult főzőkörünk, így elkérve az

elérhetőségüket, el tudtam küldeni nekik az erről szóló meghívót.

Kis idő múlva egy idősebb, de mégis fiatalos házaspár érkezett hozzánk, akik szintén itt, Gyulán pihentek. Meglátva a *Természetes gyógymódok enciklopédiáját*, hamar meg is vették. Hosszú beszélgetésünk során kiderült, hogy mindketten nagyon sportos életvitelt folytatnak. Koruk ellenére még mindig járják a világot, és részt vesznek különféle szenior atlétikai versenyeken. A feleség most is egy magasugróversenyre készül.

Sajnos ő igen szomorú meglátását osztotta meg velem, ami nem egyedi eset. Az általa ismert hívó emberek nagy része visszás életet él, és nem látja az életükben azt a példát, amit vágyna követni. Sokat beszélgettünk még ezután, próbáltam én is gondolkodtatni arról, hogy vajon mennyire szerencsés emberekre vagy egyházi tekintélyekre tekinteni. Bizonyosságot tudtam tenni neki arról, hogy ha valóban szeretnénk élő hitre jutni, akkor Krisztust kell keresnünk és szemlélnünk, aki minden segítséget megad ahhoz, hogy megismerjük Őt, és elvezet minket minden igazságra. El tudtam mondani neki, hogy Ő az, aki engem is megszabadított, és Általa indultam el a testi-lelki gyógyulás útján. Már a beszélgetésünk vége felé az a gondolatom támadt, hogy szeretnék neki ajándékozni egy *Krisztushoz vezető lépések* című könyvet, amit ő búcsúzáskor örömmel elfogadott.

Hazaindulásunk előtt még gyorsan végigjártuk a rendezvény helyszínét, és a résztvevők közül megismerkedtünk egy erdőkerttervezővel, akinek később az előadására is eljutottunk. Hasznos dolgokat tanultunk, és mi is meghívtuk őt a Békéscsabán szervezett előadásainkra, amit örömmel fogadott.

Hálás szívvel emlékszünk vissza ezekre az alkalomokra, és bízunk benne, hogy akikkel találkoztunk, beszélgettünk, vagy akikhez könyvek jutottak általunk, ez áldást hozott számukra, és megtermi majd a gyümölcsét a maga idejében életükben.

Miszi Kata

„Muzsikál az erdő” – Mátrai Művészeti Napok (2025)

Idén a rendezvény a már megszokott kilenc napról nyolc napra rövidült. Az elmúlt évek tapasztalatai alapján a szervezők beiktattak egy pihenőnapot – nem bírták már a folyamatos munkát kilenc napon át. Ez is annak a bizonyossága volt számunkra, hogy Isten munkára teremtette az embert, de a pihenés beiktatásával.

Hét helyszínen volt lehetőségünk árusításra, mi most négy mátrai településre tudtunk eljutni. A férjem váratlan megbetegedése majdnem meghiúsította a jelenlétünket az első napon Sástón. Isten belső indítása és az elkezdett antibiotikumkúra azonban akkora segítséget nyújtott neki, hogy ki tudott minket szállítani sátorral, könyvekkel, mustokkal és minden mással a helyszínre. Egy testvérünk állt be a tízórás „munkába” mel-

lém Tibi helyett. Igen áldott napunk volt, gyorsan telt az idő a beszélgetésekkel, a vásárlásokkal, a tormás must kóstoltatásával. Zoli testvérünk volt velem, aki a mustokat készítette. Most láthatta a saját szemével is, hogy mennyire ízlik az embereknek, az összes nálunk lévő mustot megvásárolták. A könyvek is szépen fogytak (a gyermek- és életmódkönyvek főként), még egy mediterrán szigeten élő magyar család is vásárolt vegán szakácskönyveket és lelki egészséggel kapcsolatos könyveket.

Plusz egy pihenőnap után a férjem is kezdett erősödni, és az új helyszínen lévő rendezvényen (Mátraszentimréren) már ő is végig ott tudott lenni.

Mátraszentimre a legmagasabban fekvő kis település a Mátrában. Nem jöttek nagyon sokan a rendezvényre, de vásárlás tekintetében mégis ez lett a „leggazdagabb” napunk. Két zenetanár hölgy is megvásárolta Ferge Béla zenei témájú könyvét, egyikük sok életmódkönyvet is választott mellé. Fogyott a *Természetes gyógymódok enciklopédiájából* meg *A fegyvertelen katona* című könyvből is. Hosszan beszélgettünk a Máltai Szeretetszolgálat egyik családsegítő munkatársával, aki maga is sokgyermekes anya. Ő főleg családokat segítő könyveket választott: *Társas játékok. Párkapcsolati ABC*, kommunikációs kártya. A 700 méteres magasságban ezen a kánikulai napon is kellemes idő fogadott minket a hatalmas fák árnyékában. Inkább felüdültünk, mint elfáradtunk Mátraszentimrén.

Az elmúlt évek tapasztalata szerint Mátraverebély-Szentkút és Gyöngyöspata-Nagyparlag sokat ígérő helyszíneként várt ránk, de idén csak két-két vásárlónk volt. Az utóbbi helyszín a legnehezebben megközelíthető, terepjáró autónak valók az ottani útviszonyok. Sikerült erre a napra kölcsönkapnunk a családból egy terepjárót, amivel biztonságban feljutottunk a hegyre. Sok emberrel – zenészekkel is – tudtunk itt beszélgetni, tormás mustot kóstoltatni, de vásárlásra most alig mutatkozott hajlandóság.

A szerény érdeklődésű napok ellenére a szokásos vásárlási értéket mutató volt a végeredmény: körülbelül 75 000 Ft értékben vásároltak könyvet, és tizennyolc-húsz üveg tormás must fogyott.

Abban a hitben végeztük a munkát, amire Prédikátor könyve bátorít: „...nem tudod az Istennek dolgát, aki mindeneket cselekszik. Reggel vedd el a te magodat, és este se pihentesd kezedet, mert nem tudod melyik jobb, ez-e, vagy amaz, vagy ha mindkető jó lesz egyszersmind.” (Préd 11,5/b–6)

Szeretettel bátorítunk mindnyájatokat a mások üdvösségeért való szorgalmas munkára! Egyszer majd meglátjuk minden őszi szeretetből fakadó Istennel végzett munkánk eredményét!

Jóniné Kalcsó Zsuzsa

Könyvterjesztés Baján

A 2024-es karácsonyi időszakban már jártunk Baján. Akkor az oktatási intézményeket kerestük fel, sok-sok pedagógus tekinthette meg könyveinket. Rövid beszámolóinkat erről olvashattátok akkor is a *Kürtszóban*.

2025-ben sikerült még a karácsonyt megelőző héten eljutnunk újra Bajára. Most kifejezetten a különböző boltokban dolgozókat kerestük fel könyveinkkel. Könyvterjesztő munkánk legnehezebb területe a „boltról boltra” munka, de itt sokféle embert szólíthatunk meg rövid idő alatt. Felsoroljuk számotokra, hogy hol találtunk vásárlókra: zöldséges, bisztró, dohánybolt, vadászbolt, lámpabolt, motorosbolt, testépítők boltja, cukrászda, női-férfi divat, sportbolt, kozmetika, gyógyszertár, elektronikai bolt, állatpatika, konyha-bemutatóterem, reklámiroda, büfé, utcai karácsonyi vásár árusai. Napi öt-hat órát jártunk a városban „boltról boltra”.

Összesen harminc vásárlónk volt, és körülbelül 100 000 Ft értékben fogytak könyveink – főleg a gyermekirodalom és az egészségügyi témájúak. Sajnos kifejezetten bibliai témájú könyvre nem volt igény, de sok rövidebb-hosszabb tartalmú beszélgetést folytathattunk jólelkű emberekkel. A város három gyógyszertárában is vásároltak tőlünk könyveket a dolgozók. Különleges módon éppen üres volt a patika, amikor arra jártunk. Az utcai karácsonyi vásár árusai közül ketten is vásároltak tőlünk. Az egyik hölgy régebben pedagógus volt, most forralt bort árusított. A másik hölgy ásványékszereket kínált – valamikor könyvesboltjuk volt.

Mély hittestvéri beszélgetésekre, látogatásra is nyílt alkalmunk, amiért hálásak vagyunk. Egy-más örömét és terhet hordozhattuk, és hordozhatjuk továbbra is. Gyönyörű napsütéssel, tavaszi hőfokkal búcsúzott tőlünk a város pénteki eljövételünkkel. Bízunk abban, hogy majdan láthatjuk „vetésünk” eredményét!

Jóni Tibor és Zsuzsa

„...az Úr félelme lesz kincse” (Ésa 33,6/b)

Az elmúlt hetekben került a kezembe egy szép könyvjelző, amelyet Géczi Marika – most már farmosi – testvérünktől kaptam még 2018-ban, a férjem halála után. Bátorító és együtt érző szavai már akkor is sokat jelentettek számomra, és most, amikor hét év elmúltával újra a kezembe került a könyvjelző, rácsodálkoztam, hogy a Marika által pirossal kiemelt és aláhúzott ésaíasi Ige valóság-gá lett számomra. Az elmúlt évekre visszatekintve született meg ennek az írásnak a gondolata: lejegyezni az Istennel átélt tapasztalatokat, hálával gondoskodásáért, és megértve vezetését.

A férjem halála (2018. január 21.) utáni években kis családuk nagyon „összezárt”, igyekeztünk sok időt együtt tölteni, együtt utaztunk nyaralni, szombatunként rendszerint együtt ebédeltünk. Azt hiszem, három gyermekem és én valamenynyien vágytunk arra, hogy kapcsolataink egymással letisztuljanak (férjem hosszan tartó, krónikus betegsége nagy terhet rótt családuk minden tagjára), együttléteinkből sok erőt merítettünk.

Márk, a legidősebb fiam, aki azóta már segédlelkészként szolgál a közösségben, akkortájt kezdett gyülekezetbe járni csendben hallgatva az igehirdetéseket, aztán egy idő múlva megfogalmazódott benne, hogy jelentkezik a Sola Scriptura Teológiai Főiskolára. Az ő Istennel való története is szép bizonyossága a kegyelemnek: ahogyan frissen diagnosztizált, az egész életét befolyásoló, cukorbetegségét Isten jóra tudta fordítani, ahogyan hivatást, közösséget és társat kapott Istentől. Az ő története számomra bizonyossága nemcsak Isten létezésének, hanem végtelen jóságának is.

Közben valamennyi gyermekem felnőtt: Blanka és Gyuri egyetemre jártak, éppen kirepültek volna a családi fészekből, amikor jött a koronavírus járvány.

Ez a járvány számomra a krisztusi értelemben vett, „*a te gyertyatartódat kimozdítom helyéből*” (Jel

2,5) tapasztalat lett. Olyan szinten veszítettem el egy pillanat alatt a biztonságérzetemet (az első két hétben bezárt a laboratórium, ahol dolgoztam, nem volt munkánk), annyira megijedtem, hogy teljességgel megszégyenültem önmagam előtt. Leleplezett a 112. zsoltár 7. verse: „*semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó*”, mert sajnos egyáltalán nem ezt éltem meg. A járvánnyal kapcsolatos sok munka azonban egy időre elfeledtette ezeket a tapasztalatokat, és közben újabb változások készülődtek az életemben:

„A Magyarországra 2020-ban érkező SARS-CoV-2 világjárvány terjedésének két éve alatt a laboratóriumunk működése alapjaiban rendült meg. A járványügyi helyzetre való tekintettel kijelöltek bennünket a hatósági minták fogadására, ami napi több ezer légúti mintát jelentett az adott időszakban. Be kellett vezetnünk egy teljesen új vizsgálati módszert, hogy a kapott feladatainkat el tudjuk látni. A járvány lecsengő fázisában pedig a vírusellenes ellenanyag-vizsgálatokra érkeztek vérminták, szintén napi több ezres számban. A laboratóriumot vezető kiváló szakemberek mindent megtettek azért, hogy a működésünk megfeleljen az elvárásoknak. A laboratórium napi huszonnégy órában üzemelt, a leletek kiadása éjjel-nappal folyamatos volt. A fokozott munkatempo és a ránk nehezedő elvárások miatti állandó feszültség mindenkit megviselt, és a bennünket segítő és támogató vezetőnk is összeroppant a ránehezedő súly alatt. Úgy döntött, hogy nem vállalja tovább a laboratórium vezetését, és döntése nyomán sokan, szintén vezető pozícióban levő kollégáink is, felmondtak. 2021 novembere volt.

Néhány hónappal korábban lettem figyelmes arra, hogy a fiam jövődöbeli felesége Carlyle B. Haynes *Isten küldött egy embert* című könyvét olvassa. Évekkel ezelőtt magam is olvastam a könyvet, emlékeztem rá, hogy tetszett, és késztetést

éreztem, hogy újra a kezembe vegyem. Nem bántam meg. Újra rácsodálkoztam József élettörténetére, arra, hogyan nevelte és tanította őt Isten, hogy felkészítse a feladatra, amelyet neki szánt – az akkori világ legnagyobb birodalmának lett vezető embere, így kapott lehetőséget arra, hogy elindítsa családját a nagy néppé válás útján, hogy Isten Ábrahámnak adott ígéretei valóra válhassanak. A könyv olvasása során még nem sejtettem, hogy az én életemben is változás készülődik, és ez a kötet segíteni fog döntést hozni egy nehéz helyzetben.

A kollégáink – köztük szeretett és tisztelt vezetőink – távozása után a laboratóriumnak újra kellett szerveződnie, és azzal a kérdéssel találtam szemben magam, hogy vállalnám-e a részlegünk – hét diplomás kolléga és tíz szakasszisztens – vezetését és az ezzel járó felelősséget. Ekkor éreztem azt, hogy Isten előre látta mindezt, nem véletlenül olvastam el éppen akkor József történetét. Nem vágytam vezető szerepre. Alkatilag inkább vagyok csendben dolgozó, jól terhelhető ember, aki a háttérben segíti a felettesét. Két dolog miatt mégis igent mondtam a felkérésre.

Az első a már említett könyv, amely által Isten mintegy előre jelezte, hogy Ő most is ura az eseményeknek, Őt mindez nem érte váratlanul, mint bennünket. A másik egy pici epizód az életünkéből: a kollégáim egyszer – mintegy játékosan – felosztották maguk között, hogy a *Micimackó* állatkái közül ki-ki melyik karakterhez hasonlít a legjobban, és rám egyiket sem osztották. Azt mondták, én lehetnék *Róbert Gida*, aki rendet tart az állatkák között. Elvállaltam tehát a feladatot, de továbbra is az volt a kérdésem, hogyan fogok tudni helytállni úgy, hogy Isten előtt kedves legyen mindez, és az Ő tervei valósuljanak meg az életünkben.

Szükség van vezetőkre? Ez a kérdés például nem volt tisztázott előttem, valószínűleg félreértettem többek között a következő igéket: „*Jézus pedig előszólítván őket, mondta: Tudjátok, hogy a pogányok fejedelmei uralkodnak azokon, és a nagyok*

hatalmaskodnak rajtuk. De ne így legyen közöttetek; hanem aki közöttetek nagy akar lenni, legyen a ti szolgátok; és aki közöttetek első akar lenni, legyen a ti szolgátok.” (Mt 20,25–27)

Évekkel korábban egy díjkiosztó ünnepség keretein belül *Mérő László* (matematikus, publicista, pszichológus) beszélt egy különleges kísérletről, amelynek tanulsága megmaradt bennem, ha nem is tudom valamennyi részletét felidézni. A kísérlet során ugyanabból az országból érkező nyolc-nyolc embernek kellett egy építési feladatot elvégeznie egy adott szobában. Minden csapat ugyanazt a feladatot kapta – egy hajót kellett összerakniuk –, és azt vizsgálták, melyik csapat a leggyorsabb és a leghatékonyabb. Nagyon sok ország képviseltette magát, és talán nem meglepő, hogy Japán és Németország csapata végzett az első helyen, de ami engem meglepett, az az volt, hogy miért. Mindkét csapat tagjai készek és képesek voltak választani egy vezetőt, aki koordinálni és irányítani tudta a munkát, míg a kevésbé sikeres csapatokban mindenki a maga elképzelése szerint dolgozott.

Akkor még csak mint érdekes tanulság maradt meg mindez az emlékezetemben, most pedig érzem, hogy nekem is ilyen feladattal kell megbirkóznom: felelősséget vállaltam a részlegünk működéséért, és azért, hogy a kollégáim szakmailag és emberileg fejlődni tudjanak.” (*Ezeket a gondolatokat a szakdolgozatomból idézem, amelyben az Isten szerinti vezető bibliai jellemrajzát igyekeztem bemutatni.*)

Három évig tartott ez az időszak az életemben.

Eközben a gyülekezetünkben is szívesen vállaltam szolgálatot szombatiskolai tanítóként. Az SSTF elvégzése után (2015) a Szentírás számomra olyan maradt, mint egy valódi kincsesláda, nemigen találok örömtelíbb elfoglaltságot, mint a Biblia tanulmányozását. A 2015-ös válságot már megkeresztelt tagként éltem át, és amikor utána a gyülekezetünk létszáma lecsökkent, majdnem elcsüggedtem. Isten azonban vigasztalást küldött. Mikor azon gondolkodtam: „hiszen alig-alig ma-

radtunk itt, mi lesz így velünk?”, akkor egyszer csak egy ígehirdetés keretén belül, mintegy válaszul e gondolataimra a következőt hallottam: „állj a helyedre!” (Dn 10,11) Megértettem, hogy ennyi a dolgom: végezni örömmel és hűséggel a rám bízott szolgálatokat, a többiről Isten gondoskodik. Nagyon felszabadító volt Istennek ez a válasza.

A főiskolán volt egy nagyon szép tantárgy: a *Bibliai etika és antropológia*, amelyet Vankó Zsuzsa *A boldogság törvénye* című könyve alapján tanultunk. A könyv egyik fejezete különösen megértett: *A szeretet életrendjének követése a bűn világában*. Újra és újra előjött az a gondolat, hogy olyan szívesen szólnék erről a gyülekezetünkben, ha lehetőség adódna rá. Egy korábbi tanulság (egy más felekezetben szerzett negatív tapasztalat, amikor magam ajánlkoztam egy feladat elvégzésére) alapján, és amit megértettem tanulmányaim során, hogy Isten által elhívott embereknek kell szolgálniuk az egyházban, arra gondoltam, ha Isten jónak látja, hogy valóban szóljak erről a gyülekezetben, akkor Ő fog teremteni rá lehetőséget és alkalmat, nem nekem kell kezembe venni ezt az „ügyet”. Így is történt. 2023 decemberének végén a gyülekezetünk vénje megkérdezte, hogy tartanék-e igeszolgálatot a gyülekezetben. Mindketten meglepődtünk: én, hogy Isten valóban adott lehetőséget, ő pedig, hogy azonnal igent mondtam.

Így kezdődött, s onnantól kezdve negyedévenként kaptam lehetőséget az igeszolgálatra a saját gyülekezetemben.

Az elmúlt év őszén kiderült számomra, hogy mindezzel együtt van egy rendezetlen ügyem Istennel, hogy várok tőle valamit, amire Ő nem tett nekem ígéretet. Sok-sok évvel ezelőtt elveszítettem valakit, és nem tudtam elengedni azt a vágyamat, hogy az illetőt Isten egyszer visszahozza nekem. Isten azonban szólt erről: ha nem tudom letenni az Ő kezébe és végérvényesen elengedni ezt (azt értettem meg, hogy akkor és ott utoljára szólt erről), akkor nem tud megmenteni engem. Felszabadító volt engedelmeskedni ennek a felszólításnak, amely határozott volt, mégis szeretetteljes – átélhettem „szabadításának örömét”.

Amikor mindez rendeződött, Isten olyan folyamatokat indított el, amelyek megváltoztatták az egész életemet. *Szintén a szakdolgozatból idézem:*

„Három éve kaptam megbízatást arra, hogy részlegünk vezetőjeként a laboratórium munkáját irányítsam. Amikor vállaltam ezt a feladatot, azt mondtam magamnak, hogy addig lehetek vezető, amíg érdemben tenni tudok a kollégáimért, és amíg jellememben nem mutatkoznak a kinevezés számlájára írható negatív tulajdonságok. Nagyon fontos volt számomra, hogy értem és lássam, mi Isten terve az életemre nézve az adott körülmé-

A kép illusztráció

nyek között. Hittem abban, hogy már előre igyekezett felkészíteni erre a feladatra, és abban is, hogy az Ő segítségére mindig számíthatok. Éreztem a felelősségem súlyát, hogy döntéseim, esetleges tévedéseim más emberek életére, munkájára is hatással lesznek. Fontos volt számomra, hogy részlegünk működése ne egyedül rajtam múljon, ezért igyekeztem, hogy valamennyi kollégám fejlődését lehetőségeik és képességeik szerint segíteni tudjam. Olyan vezető kívántam lenni, aki valamennyi munkafolyamatban együtt tud dolgozni a többiekkel, valamennyi terhet együtt tud hordozni velük.

Három évig volt teljesíthető a vállalásom. Előző év késő őszén tájékoztattak bennünket, hogy a felső vezetés a laboratórium munkáját újra akar-

ja strukturálni, jelentős változtatásokat kívánnak életbe léptetni. Ez a feladat, még ha egyet is tudnék érteni vele, akkor is hatalmas munka lesz a részlegünk életében. Olyan mentális és fizikai erőt igényelne, amit Isten szerint egy sokkal fontosabb munkában kell majd kamatoztatnom. Ekkor értettem meg, hogy az életemnek ez a szakasza lezárult: »mint egy hűvös hullám: / a 2×2 józansága hull rám«¹ – valahogy ilyen bizonyossággal. Már nem ért olyan váratlanul, mint annak idején a koronavírus-járvány kitörése, vagy amikor a kollégáink nagy része felmondott, és vezetői megbízatást kaptam. Megszerettem, amit csináltam, jó volt úgy tekinteni a laboratóriumra, mint ha az »enyém« lenne. Az is kezdett rugódozni bennem, hogy lám vezető vagyok, »különb« talán, mint mások. Bár ez ellen tudatosan felvettem a harcot, mégis fennállt a veszélye annak, hogy ez alapján fogom megítélni magamat vagy másokat.

Eljött az idő, amikor már nem tudtam a többiekért érdemben és hitem szerint többet tenni, és negatív jellemtulajdonságok is kezdtek megmutatkozni bennem az adott körülmények között. Jó volt tehát Isten kezéből elvenni, hogy ez most az én számomra véget ért. A legfontosabb, amit megtanultam az elmúlt három év alatt, az az alázatnak a jelentősége, úgy Isten, mint az emberek iránt, amit e dolgozat »szereplői«² is magukénak tudhattak, és amit Pilinszky János így tolmácsol: »Mi itten csakis a szolgák tartózkodásával segídezhetünk még akkor is, ha a dolgok menete cselekvő szerepet oszt ki ránk.«³

Lezáródott tehát az életemnek egy szakasza, és idén nyáron elkezdődött egy új, amelynek minden értelemben az ésaiai Ige az alapja: „**az Úr félelme lesz kincse**”. Az Isten kegyelméből rám bízott szolgálatot, amelyre szabaddá lettem, ennek az Igének a fényében szeretném végezni, hittel, alázattal, az első szeretet buzgóságával.

Kolozsi Tímea

1 Radnóti Miklós: *Levél a hitveshez*.

2 József, Mózes, Józsué, Dávid, Nehémiás.

3 Pilinszky János: *Szög és olaj*, 232. o.

Ötéves kislányunk tapasztalatai

Komolyan foglalkoztat, figyelek rá és imádkozom is azért, hogy ötéves kislányunk közelebb jusson a hithez. Számba vettem, hogy tulajdonképpen nem kevés imatapasztalata van már ilyen kisgyermekkorára is.

Nagypapa combcsonttöréssel kórházba került. A műtét jól sikerült, de ő gyenge lett, tüdőgyulladást kapott. Alig-alig reagált ránk, csak feküdt, szuszogott, azt mondták az orvosok, hogy negyvennyolc óra alatt eldől, velünk marad-e még. Ekkor kértem a gyülekezetbeli testvérek segítségét, és kislányommal is imádkoztunk. Nagypapa megerősödött, bár a lábára máig nem tud ráállni, mert idős szervezete nem tudta már a csontot összeforrasztani. Kislányom gyakran mondogatja: „Milyen jó, hogy Laci papa velünk maradt!” Így minket is figyelmeztet a csodára, hisz a tüdőgyulladás ilyen idősén, nyolcvankét évesen már veszélyes.

Fogorvosnál voltunk, immár sokadik alkalommal. Esélytelennek láttam, hogy kislányunk megengedi a beavatkozást, mert nyolc-tíz alkalmon túl voltunk már, amikor a szájkinyitásig is nagy nehezen éppen csak eljutottunk. Mielőtt bementünk a ren-

delőbe, ezt mondta: „Anya, félek!” Ismét imádkoztunk, és mondtam neki, hogy Isten szeretete kiűzi a félelmet. Engedjük be Isten szeretetét, hogy kiűzhesse azt! Már is hívtak minket, és neki végig potyogtak a könnyei, de engedte a kezelést. Amikor kijöttünk, kerek szemekkel, mosolyogva néztem rá: „Hogyan sikerült, drágám?” Így válaszolt: „Anyá, engedtem Isten szeretetét.”

Nehezen ment az oviban az alvás, mert ő már két és fél éves korában elhagyta a délutáni alvást. Eleinte nagyon nem akart aludni az oviban. Megbeszéltem vele, hogy imádkozzon a takaró alatt. Egy hét múlva ezt mondta: „Anyá, már szeretek aludni az oviban. Imádkozom, azután beszélgetek Tappancs kutyával a takaró alatt, amíg sikerül elaludnom.”

Telekné Deák Ildikó

A kép illusztráció

„Gyógyító ág”

Ellen White tollából olvashatjuk az alábbi vigasztaló mondatot: „Isten minden keserű forráshoz ad egy gyógyító ágat.” Ennek a valóságáról már sokszor meggyőződtem életem folyamán. Amikor ezt a sort évekkkel ezelőtt először olvastam, eszembe jutott egy régi történet, még a megtérésem előtti időkből. A Jóisten betegségek által szólított meg a világ széles útján, megfordította életem menetét és gondolataim folyamát. Nem is sejtettem, hogy a számomra végzetesnek tűnő betegség milyen célt szolgál Isten tervében, hogy ez lesz majd egy új kezdet, egy teljesen más élet nyitánya. Akkoriban még úgy gondoltam, hogy az élet vagy a sors hozta elém azt a lehetőséget, hogy évente három-négy hetet eltölthetek Hévíz egyik kórházában, intenzív rehabilitációval csökkentve tüneteimet. A világhíres tó gyógyító vize és a város ezer színben pompázó, csodaszép virágainak látványa nemcsak a testi gyógyulást, hanem a lelki felüdülést is elősegítette. Az azóta eltelt évek teljesen nyilvánvalóvá tették számomra, hogy mindezt az isteni gondviselésnek köszönhetem. Mennyei Atyám ennyire szívén viseli az életemet, segít hordozni a betegségeimet is. Ahogy a Szentírás írja: még a fejem hajszálait is mind számontartja (Mt 10,30).

Az idei évben is megérkezett a beutalóm a kórházba, amelyben meglepődve olvastam, hogy sem vegán, sem vegetárius étkezést nem áll módunkban biztosítani. Sok minden kavargott a fejemben, még az is, hogy visszautasítom a gyógykezeléseket. Ezt azonban semmiképpen nem szerettem volna, mert az egészségem érdekében nagy szükségem van rá. Magamban elhatároztam, hogy nem aggódom ezen, hanem a Jóistenre bízom, Ő segítsen megoldani a kialakult helyzetet. A kórházban először egy általános beszélgetésen, állapotfelmérésen kellett megjelennem, amelyen megkérdezték, hogy igénylek-e valamilyen diétát, pl. cukorbetegség miatt. Mivel sem vegán, sem vegetárius étkezést nem kérhettem, megemlítettem, hogy hús-

mentesen szeretnék étkezni, amire az előző években volt már lehetőségem. Sajnos már ez a lehetőség sincsen, de felajánlották, menjek le a dietetikusokhoz, talán tudnak valamit javasolni az esetemre.

Magamban folyamatosan fohászkodtam isteni segítségért, és azért is, hogy azzal a dietetikussal, aki már az előző években is negatív módon viszonyult a húsmentes étkezésemhez, ne találkozzam. Így is lett, egy másik hölgy volt az irodában. Mosolyogva fogadott, ez már felbátorított. Jövelelem céljáról csak annyit említettem meg, hogy olvastam a beutalóban: ettől az évtől már nem lehetséges „különlegesnek ítélt” táplálkozásom megoldása, ezért, ha nem tudnak segíteni, megértem. Hoztam otthonról növényi tejport, pástétomokat. A kórháztól nem messze található üzletben kaphatók nem túl nagy választékban vegán termékek is, ezek segítenek majd az étkezésem megoldásában. A dietetikus kérdésére, hogy nálam ez milyen indítatásból fakad, elmondtam, hogy orvosi tanácsra (mert valóban még a megtérésem előtt egy másik betegségem miatt ezt orvos javasolta nekem) nem szeretnék húst enni. Erre a legnagyobb meglepetésemre a dietetikus így reagált:

– Akkor magával most kivételt teszünk. Maga nem „divatból” nem eszik húst, hanem mert ez orvosilag indokolt.

Így kerültem a kórházban újra ahhoz az asztalhoz, ahol a diétás ételeket szolgálták fel. Most az előző évekhez képest nem a húsmentes, hanem a fehérjeszegény diétát kaphattam. Nem volt túl változatos, de az étkezésem a boltban vásárolt kiegészítésekkel elfogadhatóan megoldódott. Nagyon hálás voltam érte, hogy a megfelelő szavakat, gondolatokat tudtam elmondani, és hogy kedvességet találtam a dietetikus hölgy szemei előtt. Még odáig is eljutottunk, hogy egy komplett ételsort végigbeszéltünk.

Ez volt az egyik nehézség, ami miatt majdnem visszautasítottam a gyógykezeléseimet, a másik pedig az, hogy pont ebben az időszakban volt az otthoni gyülekezetünkben az úrvacsora alkalma,

amiről semmiképpen nem szerettem volna távol maradni. Megnéztem az országos beosztást, és nagy örömmel láttam, hogy a keszthelyi gyülekezetben is éppen akkor lesz az úrvacsora. Hálát adtam Istennek, hogy erről sem fogok lemaradni. Bakó Gyöngyikéék elvittek autóval. El sem tudom mondani, hogy a kórházi koszt után mennyire jól esett a sok finom, egészséges étel, amivel a szorgos kezeknek is köszönhetően megvendégelték az úrvacsora utáni szeretetlakomán, és még egy kis csomagocskát is vihettem magammal a kórházba.

Miután az étkezésem megnyugtatóan elrendeződött, és kiderült, hogy nem maradok le az úrvacsoráról sem, megnyugodtam. Gondoltam, inentől már majd simán mennek a dolgok, de nem így történt. Nem is sejtettem, hogy a kórházban sajnos technikai okok miatt az állapotom kezeléséhez szükséges kezelések egy részét nem tudták biztosítani. Pontosan azokat, amiket a legjobban szerettem, és amelyek szerintem a legtöbbet használtak. Tetszett, nem tetszett, muszáj volt megértenem, elfogadnom, és megtanulni megelégedni azokkal a kezelésekkal, melyeket helyettük biztosítani tudtak, és amelyek végül is jónak bizonyultak. Így esett, hogy gyakorolhattam azt a rövid ígét, amely így hangzik: „*Mindenkor örüljetek!*” (1Thess 5,16) Minden körülményben, minden élethelyzetben meg lehet és meg is kell találni azt, aminek örülni lehet. Észrevenni a legkisebb „gyógyító ágat” is, amelyet az isteni gondviselés utunkba helyez.

Számomra ezek a gyógykezelések annak a lehetőségét is magukban hordozzák, hogy a jó hírt, az örömhírt továbbadhassam. Mindig imádkozom azért, hogy a Jóisten teremtsen alkalmakat, ismertessen össze olyan emberekkel, akik talán most a betegségük miatt fogékonyabbak lehetnek erre. Az idén is meghallgattattak a kéréseim, az alábbi módokon:

Minden évben másik gyógytornászhoz szoktak beosztani, akiknek könyvet szoktam ajándékozni. Az idén Elden M. Chalmers *Az agy csodá-*

latos öngyógyító képessége című könyvét adtam oda, ezzel köszönve meg a velem való kedves törődést. A gyógytornász hölgy boldogan elfogadta, és mosolyogva mondta, hogy mennyire szeret jó könyveket olvasni.

Az ebédlőben a három asztaltársamnak az Eleki Életmódközpont konyhájából való *Négyhetes menü* füzetecske egy-egy kiadványát adtam át búcsúzóul. Csillogó szemekkel fogadták, láthatóan nagyon megörültek neki. Remélem, betegségeikre is találnak benne hasznos tudnivalókat, recepteket.

A kórházi könyvtárban már jó ismerősök vagyunk a könyvtáros hölgygel, ő is évek óta örömmel fogadja a *Nyitott Szemmel* magazin legújabb példányait. Megemlítette azt is, hogy már várt rám, remélte, újból jelentkezem az időközben kedvenceivé vált újságokkal is. Hévíz másik kórházában, a nyilvános olvasósarokban felállított könyvespolcokon is sikerült két különböző példányt elhelyeznem. A szobatársam szintén örömmel elvitt két példányt gyógytornász lánya magánrendelőjébe, ahol a betegek szívesen olvassák várakozás közben. Az eltelt évek alatt barátságot kötöttem az egyik gyógytornásszal, akivel különösen jól megértjük egymást, bár ritkán kerülök hozzá, de mindig megtaláljuk a módját, hogy pár szót beszéljünk, és évről évre neki is átadom a *Nyitott Szemmel* magazint.

Hálás vagyok, amiért az Úr újra megmutatta, hogy valóban minden dolgomat Ő reá bízhatom! (1Pt 5,7)

Harmati Gyöngyi a kaposvári gyülekezetből

A TÉL SZÉPSÉGE

Kedves Gyerekek!

Teremtőnk a bűn bejövele után átrendeződött és átalakult világunkban is gondoskodott arról, hogy minden évszakban legyen valami szép és jó. Gondolkodjatok csak! Mindegyikben van valami különlegesen jó, ami szép is, és amellet hasznos is! A telet például a hóval és a zúzmarával teszi széppé. Manapság tapasztalhatjuk, hogy az évszakok rendje felborult, kiszámíthatatlanná vált az időjárás. Évek óta nem volt már igazi tél, alig hullott hó. Az éghajlatváltozás megzavarta az évszakok megszokott rendjét és jellegét, de Teremtő Istenünk időnként még egyensúlyba hozza a természet működését.

A 147. zsoltárban olvashatjátok, hogy a havat is Ő adja, amit ti annyira kedveltek, és amiben annyira boldogan játszottok: „*Olyan havat ad, mint a gyapjú, és szórja a zúzmarát, mint a port.*” (Zsolt 147,16)

Miért hasonlítja ez a Biblia-vers gyapjúhoz a havat? Bizonyára azért, mert mindkettő fehér, és mindkettő melegen tart. Bizony, a hó is óvja a nagy hidegtől, a kemény fagytól az őszi vetést. Vegyük számba a hó hasznosságát, jótéteményeit!

✧ Jó hőszigetelő – levegőt zár magába, ezzel szigetel. A vetéseken kívül a növények gyökereit is megóvjá a kemény fagytól.

✧ Lassan olvad, és feltölti a talajvizet, amire nagyon nagy szükség van nyáron a növények fejlődéséhez. A kutakat is ez tölti fel, hogy öntözéssel pótolni lehessen a hiányzó vizet.

✧ Visszaveri a napsugárzást, és segít szabályozni a Föld hőmérsékletét.

✧ Védelmet nyújt az állatok számára, akik a hó alatt megbújnak, betakarja őket, mint egy gyapjúpaplan. Puha, és jól szigetel.

✧ A kártevő rovarok elszaporodását viszont korlátozza.

✧ Elnyeli a zajokat, nyugodtabb környezetet teremt.

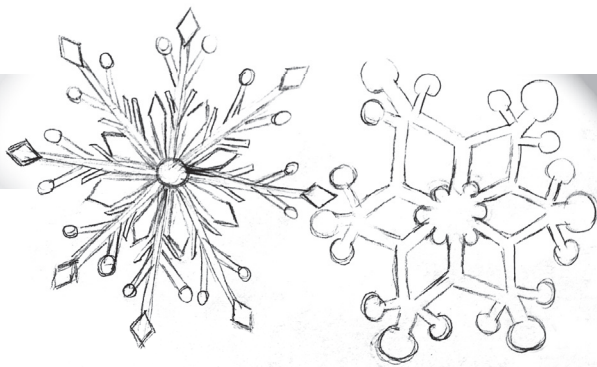
✧ Tisztítja a levegőt, megköti a levegő szennyeződéseinek egy részét.

✧ Tavasszal nedvességforrás, különösen a száraz, aszályos vidékeken.

✧ A hópelyhek gyönyörködtetőek, örömet okoznak, úgyszintén a hófödte tájak látványa.

✧ A hó jelképe a tisztaságnak.

Látjátok, mennyi haszna van a hónak! Emellett azonban balesetveszélyes is. Bizony, vigyáznunk kell, mert csúszósak ilyenkor az utak. Több munkát is ró ránk a növekvő hóréteg, mert hóeséskor szabaddá kell tennünk az utakat és a járdákat. A nagyon vastag hó a fenyőket és egyéb növényeket is megterheli, súlyától letörhet az águk.

Felnagyított hópehelyek
Megléc Eszter

Bízunk kell azonban abban, hogy Isten ellenőrzése alatt tartja a természeti erőket, és megóvjá az időjárás okozta veszélyektől a benne bízókat.

Mi a zúzmara?

Az igevers, amit idéztünk, a hó mellett még egy másik természeti szépségre, a zúzmara-ra is felhívja a figyelmünket. Láttatok már ilyet növényeken? Nem hó, és nem jég. Finom jégkristályok csendesen, láthatatlanul elosztva, mintha a Teremtő játszi könnyedséggel, szelíden és tudatosan szórná szét a jégkristályokat.

A levegőben található túlhűlt vízcseppek szilárd felülethez érve azonnal megfagynak, és jégkristályok formájában rakódnak le ilyenkor. A cseppek mérete és sűrűsége befolyásolja azt, hogy milyen szerkezetű lesz a zúzmara. A kristályok lassan és folyamatosan növekednek, aminek hatására egy finom, szétágazó szerkezet jön létre. Néhány dolog egyidejű jelenléte szükséges a zúzmara kialakulásához: megfelelő, fagypon alatti hőmérséklet (mínusz 2 és mínusz 10 fok között); megfelelő páratartalom; köd, azaz a talajszinten lévő felhő; túlhűlt, megfelelő méretű vízcseppek; enyhe, mérsékelt szélmozgás (1–10 km/h között). Amikor ezek mind találkoznak, akkor létrejön a zúzmara. Ha bármelyik is hiányzik, nem születik meg ez a finom, gyönyörű szerkezet, amely beborítja a fákat, a bokrokat és a különböző tárgyakat is. A zúzmarával Istenünk mindent szépen felöltöztet, feldíszít.

A hóhoz hasonlóan a zúzmara is hasznos, nem csupán szép:

✱ Enyhébb fagyoknál védi a rügyeket a hirtelen hőingadozástól.

Megléc Eszter

Zúzmara

✱ Vízforrás.

✱ Jelzi a levegő páratartalmát, hőmérsékleti viszonyait és a légmozgást.

Amint látjátok, a 147. zsoltár 16. verse is Isten gondoskodó szeretetéről szól teremtményei iránt. Amikor hóval és zúzmarával találkoztok a természetben, emlékezzetek Istenünk szeretetére, gondoskodására, ugyanakkor arra az üzenetre, hogy olyan tisztává és széppé tudja tenni szíveteket is, mint a csillogó, fehér hó.

Nagy-Kasza Mária

Megléc Eszter

Egervári Lászlóné (1931–2025)

Egervári Lászlóné Kovács Ida még az elmúlt esztendőben távozott közülünk (1931. április 16-án született, és 2025. április 26-án hunyt el). Iduska – ahogyan mindenki ismerte, szólította őt – búcsúztatása 2025. május 10-én volt a zugligeti gyülekezetben, szombat délutáni istentisztelet keretében. Színig megtelt a gyülekezet, a rokonságon kívül sokan érkeztek más gyülekezetekből is. Bizonyosága volt ez annak, hogy mennyire szerették és becsülték őt sokan.

Férje, Egervári László megemlékezése

A budai C gyülekezetben kezdődött megismerkedésünk. Két év ismerkedés után kötöttünk házasságot. Boldog házasságunkból két fiúgyermekünk született, ők mindketten a mai napig hitben járnak. Született tizenhárom unokánk és kilenc dédunokánk. Iduskám készséges volt mindenki fogadására otthonunkban. Vendégszerető, figyelmes, szorgalmas volt, szívesen látogatta a betegeket. A gyülekezetben mindig körbejárt, köszöntötte a testvéreket, a vendégeket. Kedvességével és figyelmességével bemutatta a testvéri szeretetet. Boldog és egyetértő házasságunk hosszú éveken át tartott. Utolsó tizenhárom évét ágyhoz kötötte, némán töltötte. Hetvennégy esztendő szeretetkapcsolat után hitben, csendben elaludt.

Nem gyászolom, de nagyon hiányolom. Várom a találkozást vele a dicső feltámadáskor.

Egervári Lászlóné Iduska emlékére

A zugligeti gyülekezetben nyert első benyomásaim, még a '90-es évek elején, meghatározó erővel hatottak további életemre. A pálmafás nagyterem zsúfolásig tele volt emberekkel. A lépcsőn jutott csak hely, de innen jó rálátás volt mindenre. A kezdésre váró, beszélgető emberek között feltűnt egy mosolygós szemű, kis termetű asszony.

Kedvesen köszöntötte a vendégeket, a házigazda figyelmességével forgolódva közöttük. Később megismerhettem őt személyesen, közelebről is. Az első között volt, aki fogadta az érkezőket, kedvesen, átölelve érdeklődött felőlük. Néhány alkalom után már ismerősként, barátként fogadott engem és testvéreimet, szelíd, kedves lényével oldva félszégünket. Figyelmes, gondoskodó szeretetével hozzájárult ahhoz, hogy második otthonunkká legyen a gyülekezet.

Ezek az igék jutnak eszembe, amikor rá gondolok: „...a szívnek elrejtett embere, a szelíd és csendes lélek romolhatatlanságával...” (1Pt 3,4) „Az igaznak emlékezete áldott.” (Péld 10,7/a)

Pintér Klára

Személyesebb búcsú Gallai Gábortól

(1952–2025)

Gallai Gábor a testvérek között is különös helyet foglal(t) el a szívemben. Érdekes volt a mi kapcsolatunk, mert személyesen nem találkoztunk többet, mint bárkivel a farmosi gyülekezet tagjai közül, ahová szolgálni járok, és telefonon sem feltétlenül minden héten hívtuk egymást. Mégis az a különös lelki közösség volt közöttünk, ami nem magyarázható: amikor valaki azért kerül annyira közel hozzád, mert olyan a légkör körülötte, hogy számodra emiatt egészen természetes lesz és nem lehet kérdés, lélekben közel fogsz állni hozzá.

Gábor becsületes, csendes élete, talán sokak számára tartózkodónak látszó, mégis őszinte, tiszta hite, ragaszkodása a több mint fél évszázada Istennel kötött szövetségéhez, ahogyan a gyülekezetben vitt feladatai közül a legkisebbeket is valóban szívügyének tekintette – így, együtt az Úrhoz és az élethez való viszonya egyaránt közel állt hozzám. Mert ő a mindennapjait is ebben a csendes tisztességben élte, s míg ereje bírta, így végezte, szinte a legutolsó pillanatig, már beteg, mindenki felé szolgálatait. Ő nem az az ember volt, aki „látványosan” van jelen mindenhol, nagy szavakkal vív ki magának tiszteletet és figyelmet. Ő egyszerűen csak ott volt: mindenhol, mindig, ahol és amikor arra szükség volt. Nem mindig a kirakatba tett hit a hiteles, igen sokszor nem a látványos Isten-követés a szívé s a léleké.

Nemcsak Farnos lett az otthona az elmúlt jó néhány évtizedben, a farmosi gyülekezet is. Nem csak szavakban, valóságosan így tekintett a kis imaházra, mindarra, amit ott megélt. Sokkal több volt a kis gyülekezet számára, mint egy épület egy helyrajzi számon – valóságosan Isten házaként tekintett rá, így mindig hűséges, valódi „gondnoka”, a szó legszebb értelmében gondozója lett.

Csodáltam azt a nagy, összetartó családi szeretetet is, amelyben feleségével, Marikával, gyerme-

keikkel és azok családjával éltek, s amit távolról sem lehetett nem észrevenni. Olyan sokan vágyanak, sokszor oly reménytelenül, erre a szeretetre. Nagy kincs ez a különös kapocs házastársak, szülők és gyerekek között. Ebben távolról ugyan, de régóta kísérhettem közös nagy harcukat felesége, Marika betegségével, amelyben Gabi mindig, az utolsó erejéig mellette állt, a szó legnemesebb értelmében hordozva negyvenkilenc éve szeretett társát. Ha kellett orvostól orvosig; ha kellett Pesttől Szolnokig; s ha kellett, csak egyszerűen csendes, figyelmes szeretetben.

Az eddigieket nem a kegyes megemlékezés ájtatos szövegének szántam. Gábor őszinte elkötelezettsége Istenünk felé számomra megkérdőjelezhetetlen volt. Élő hit, sokszor nagy harcokkal, önmagával, egy olyan ember hite, aki komolyan veszi esküjét az Úr felé, mindazt, amire ennek során eljutott. Sok mindenben talán diszkrét hit, emiatt nem terhelt ő soha senkit feleslegesen saját bajaival sem. De komoly, őszinte Isten-szeretet, bizalom, és reménység, az utolsó pillanatig. Változni akaró, mindvégig az Úrba kapaszkodó, küzdelmes elköteleződés. Szép színe annak a szívárványnak, amit egy kis gyülekezet tagjainak hite alkot.

E testi-lelki harcban egyszer csak új frontot nyitott az élet. Emlékszem, hogy Gabi milyen nehezen szánta rá magát a szívműtetre. Néhány hónap különbséggel sorstársak lettünk ebben is, így utólag már értem, miért ódzkodott tőle. Nem kevés küzdelem, a fizikainál talán lélekben sokkal inkább, túlesni mindezen. Belenézni – egyelőre csak ismerkedésképpen – az elmúlás arcába. Nem könnyen múló trauma ez. De ehhez köthető egy, a megtörténtekor számomra még többet jelentő, szép élményem is.

Különös, „véletlen”, nem feledhető találkozásunk volt az Országos Kardiológiai Intézetben, ahol mindkettőnket műtöttek, de ahol már akkor egyikünk sem volt bentlakó, és mégis, egyszer csak szembejöttünk egymással a földszinti aulában. Engem kötözésre hoztak vissza a rehabilitációról, Ő vizsgálatra érkezett. Olyan lehetetlennek tűnt ez a találkozás akkor és ott. És annyira jó volt megölelni egymást, bár akkor még nagyon óvatosan lehetett csak. Az annyira sokat jelentett akkor a lelkemnek: őszinte öröme és kedvessége nem általunk megtervezett találkozásunknak.

Ő akkor már azért volt újra ott, mert új fájdalmai okát keresték. Nemsokára kiderült, sajnos ez már nem a szív fájdalma volt, ami talán helyrehozható lett volna. A műtétből szinte még fel sem épülve, rövidesen jött a szörnyű betegség, az utolsó nagy fizikai és lelki küzdelem. És ebben a szörnyű villámháborúban ugyanúgy „szemeit a hegyekre emelve” ment-mentek tovább, csak most Marika és a gyerekek hordozták Gábort szeretetükkel.

Ő Jer 17,14 igéjébe kapaszkodott az utolsó időszakban. Ez az ige így szól: *„Gyógyíts meg engem, Uram, hogy meggyógyuljak, szabadíts meg engem, hogy megszabaduljak, mert te vagy az én dicsekedésem!”* Talán elsőre meglepően hangzik, de mikor keresni kezdtem, miért erre az ígére találhatott rá Gábor annak fényében, ami végül történt, különös vigasztalásra leltem.

Mert, hiszem, beteljesedett az ige Gáboron. Még akkor is, ha elsőre ez nagyon nem így tűnik.

Ám úgy, ahogyan csak Isten képes megadni azt – túltekintve e földi életen. Ezért nem úgy történt ez, ahogy mi, emberek az utolsó pillanatig reméljük, a testi gyógyulás által.

Nem értjük, nem érthetjük Isten szándékait a csodás gyógyulásokkal. Mikor történik meg, s mikor nem. De a hit miért ne reménykedhetne benne mindvégig? Gábornak ez a reménye talált rá erre az igeversre. Az utolsó hetekben én egyszer láttam Őt, nehéz volt megrendülésem nem mutatni, mennyit fogyott, milyen rövid idő alatt. Fáradtan, csendesen, de – most már tudom – ezzel a reménnyel a szívében szólt bizakodóan akkor is.

A beteljesedés másképpen érkezett: A „gyógyíts meg” szó ugyanis, bár elsőre a testi gyógyulás biztatását olvassa ki abból a reménykedő szív, messze nem csupán ezt jelenti. Hogy mit még? *„Helyreállít, megbocsát, megkegyelmez, megvigasztal.”* Milyen szép reménység van mindebben! A „megszabadít” jelentése pedig még ez is: *„kiszabadít, megment, megtart, valaki megsegíttetik, megőriztetik, megtartatik győzedelmes állapotban, győzedelmeskedik”!* Mind egy irányba mutat: kegyelem és megtartatás, kegyelemből megmenekülés!!! Így gyógyulás és gyógyítás.

Ez a csodás ige hát nem véletlenül talált rá Gáborra! Akkor sem, ha mindezt Ő már csak a feláldozás után köszönheti meg Istennek. Mert Őt a betegségben vigasztalta, ereje volt, segített neki a lelkében hordozni az elképzelhetetlen küzdelmet, mindvégig. Azóta pedig nekünk üzen, akiknek fáj az elvesztése. Róla és rólunk üzen. Gábor utolsó személyes küzdelme a betegséggel testi gyógyulást nem hozott, de a kegyelem, „a megbocsátás, a hitben győzedelmes megtartatásának” ígérete vigasztal minket. Reményre biztat, a találkozásra előretekintve, ami a nemes harcot megharcolva várhat minket az Országban, amely egyre közelebb van, s ahol *Isten végleg eltöröl minden könnyet szemeinkről.* Ezzel a reménnyel a szívemben búcsúzom Gábortól.

Hommer Attila

Sárvölgyi Jánosné (1923–2025)

Sárvölgyi Jánosné (Szűcs Erzsébet) 1923. március 30-án született szegény, földműves családban.

Gyermekkorát húgával együtt evangélikus szülei szerető gondoskodásában a Tolna megyei Nagyszokolyon töltötte. Mindig is szeretett tanulni, különösen az irodalmat kedvelte, sokat olvasott.

Elemi iskolai tanítója korán felfigyelt jó képességeire, és meggyőzte szüleit a további taníttatásáról. Így került Budapestre, pesterzsébeti rokonokhoz. A polgári iskola elvégzése után, 1942-ben a Női Felsőkereskedelmi Iskolában érettségizett, majd felvételt nyert a Közgazdaságtudományi Egyetemre, de tanulmányait a háború miatt abba kellett hagynia, és hazaköltözött szüleihez.

1945 tavaszán visszament Budapestre, ahol a Magyar Leszámitoló és Pénzváltó Bank Rt. alkalmazottja lett, a bankok államosítása után pedig nyugdíjazásáig az OTP-ben dolgozott.

1948-ban férjhez ment Gunzl Józsefhez. 1950-ben fiuk született, akit – miután házasságuk megromlott, és férje elhagyta – szülei és húga segítségével, nehéz anyagi körülmények között nevelt fel. 1972-ben ismét megházasodott. Második férjével annak haláláig harminc éven át éltek együtt szeretetben és békességben.

Visszaemlékezése szerint a gondviselő szeretet megtapasztalásával már gyermekkorában kialakult bizonyos személyes kapcsolata Istennel. Később meghatározó élménye lett a Biblia megismerése, amit aztán gyakran olvasgatott. Megtanulta, hogy a nehézségeket elhordozni és a próbákban megállni csak hittel és Isten segítségével lehet. Élete vége felé gyakran hangoztatta: „Sok mindenem keresztülmentem, de én csak a jóra emlékezem.” Mindvégig hálás volt a gondviselésért.

A '80-as években a rokonok által ismerkedett meg a közösségünkkel, s attól kezdve rendszeresen járt az evangelizációs alkalmakra, istentiszte-

letekre, táborokba, majd 1993-ban meg is keresztkelkedett.

Kilencvennégy éves korában úgy döntött, hogy hátralévő életét az eleki időszotthonban tölti, mivel egyre nehezebbé vált számára a gyülekezetbe járás pesterzsébeti lakásából. Mind az otthon, mind a helyi gyülekezet életében aktívan részt vett. Korát messze meghaladóan sokat olvasott, írt, számolt, és még a különféle technikai eszközök használatát is megtanulta. Emellett gyakran sétált, tornázott, és rendszeres kapcsolatot tartott Budapesten élő hozzátartozóival, barátaival, ismerőseivel. Külön örömet jelentettek számára az unokákkal együtt töltött születésnap, családi alkalmak. Ezeken sokat mesélt tanulságos emlékeiről, hitéleti tapasztalatairól.

Százhárom éves korában, életének lejártát elfogadva – szellemi frissességét, gondolkodásának tisztaságát szinte mindvégig megőrizve –, a teremő Isten kegyelmében megnyugodva elaludt.

Gunzl József

Megemlékezés Tisza Pálról

(1937. nov. 6. – 2025. nov. 16.)

Lapunk legutóbbi számaiban tettünk közzé egy sorozatot Tisza Pál testvérünk életéről és tapasztalatairól. Most az Isten országában való újbóli találkozás reménységében búcsúzunk tőle.

„Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugosznak az ő fáradságuktól, és az ő cselekedeteik követik őket.” (Jel 14,13)

Testvérünk, Tisza Pál, akit mindannyian „Pali bácsinak” neveztünk, 1937. november 6-án született Ukrajnában, Kárpátalján, egy Nagyszőlős nevű településen, ami akkoriban a nagyhatalmak „játékszereként” a gyakran megváltozó országhatárok miatt Csehszlovákiához tartozott. Pali bácsi életének kezdetét a nagyon küzdelmes gyermekkor és a II. világháború borzalmas időszakai határozta meg. Édesapját korán, hétévesen elveszítette, édesanyját pedig „málenkij robotra”, kényszermunkára vitték. A nagymamájuk nevelte őt és az akkor négyéves húgát, amíg édesanyjuk meg nem menekült, és bár nagyon beteg, de hazatérhetett.

Felépülése után édesanyja újra férjhez ment, de sajnos Pali bácsi élete ekkor sem fordult jobb irányba, mivel nevelőapja nagyon szigorúan és keményen bánt vele. Pali bácsi nagyon jó tanuló volt, legkedvesebb időtöltése az olvasás volt. Mindig logikusan gondolkodott, szerette a történelmet. A tanárai javasolták, hogy tanuljon tovább, de nevelőapja másképp gondolta, és bevitte magával a kovácsműhelybe, hogy ő is ezt a mesterséget tanulja ki. Kitartásának köszönhetően sok-sok évvel később, már családos emberként, két leánygyermek, Anna és Márta édesapjaként tett sikeres érettségi vizsgát. Más szakmákat is kitanult élete folyamán, ahogy a szükség megkívánta: volt lakatos, víz- és gázszerelő is, hogy a családja megélhetését biztosítani tudja.

Pali bácsi életének nagyobb részét Kárpátalján töltötte, ahol az egyik kisebbséghez tartozva megtapasztalta annak a létnek minden nehézségét. Nem volt könnyű magyar családként létezni, érvényesülni, dolgozni és vállalkozni. Lelkében azonban mindig is érezte és tudta, hogy van Valaki, aki mellette áll, és átsegíti a nehézségeken. Már gyermekkorában is hallott a Jóistenről, de lelki életében a nagy fordulat csak nyugdíjas korában jött el, miután áttelepültek Magyarországra, Dombóvárra.

Akkoriban a városban rendszeresen tartottak bibliai előadásokat, amit egy postaládájukba bedobott szórólapnak köszönhetően elkezdtek látogatni. Egyik alkalommal kaptak ajándékba egy Károlyi-fordítású Bibliát. Pali bácsi elkezdte naponta tanulmányozni a feleségével és a gyermekeivel, és a Biblia lapjairól megismerkedtek egy jóságos, irgalmas Istennel, aki szeretettel gondoskodik minden teremtményéről. Ennek hatására családi házuk egyik szobájában megalakulhatott egy szórványgyülekezet, ahol szombatonként istentiszteleteket tartottak. Pali bácsi, a felesége és

Anna lánya 2005. július 2-án Pécsett megkeresztelkedett. Márta lánya 2008-ban, az egyik unokaöccsével együtt, szintén szövetséget kötött a Jóistennel. Pali bácsi még azt is megérhette, hogy 2019-ben Nikolett nevű unokája áldott állapotban, méhében egy héthónapos magzattal szintén igent mondott a Jóisten hívására.

Sajnos a veszteségek családjukat sem kerülték el. Pali bácsi számára nagyon fájdalmas volt szeretett felesége és gyermekei édesanyjának hirtelen elvesztése. A család számára ebben a válságos helyzetben is a Jóisten kegyelme és vigasztalása jelentette a megnyugvást, ezért csak még jobban ragaszkodtak Óhozzá. Pali bácsit az olvasás iránti buzgósága a Biblia mindennapi tanulmányozásához vezette, amiben életének minden helyzetére megtalálta az útmutatást. Erőt merített betegség elviseléséhez is (Fil 4,13), békére, vigasztalásra és megnyugvásra talált. Amit megértett a Bibliából, azt igyekezett továbbadni és megértetni másokkal is. A történelemnek abban az időszakában élt, amikor azt tanították, hogy a Biblia elbutítja és lelki sötétségben tartja az embereket. Megértette azonban, hogy ha imádságos lelkülettel tanulmányozza azt, akkor pontosan az ellenkezője történik. Ráébredt arra, hogy a Szentírás tanulmányozása valójában bölcsés és megfontoltta teszi az embert.

2013-tól fogva évente két alkalommal ment nagy örömmel a Gunaras Gyógyfürdő rehabilitációs részlegébe gyógykezelésekre. Itt sok emberrel tudott találkozni. Könnyen kötött barátságokat, így számtalan alkalma nyílt bizonyágtevésre is Isten jóságáról és szeretetéről. Sok beteg, fáradt embert megvigasztalt, akik hálások is voltak ezért, és még otthonában is meglátogatták, hogy a megkezdett beszélgetéseket folytathassák.

Boldog volt, hogy megérhette unokái, István és Nikolett, majd a dédunokák, Attila és András születését is, és láthatta növekedésüket. Imádkozott utódaiért, hogy ők is megtalálhassák az egyedül igaz Istent, aki meghalt értünk, hogy nekünk életünk lehessen.

Szívbetegségét türelmesen hordozta, ritkán panaszkodott. Egyre gyengülő egészsége miatt a Biblia-olvasás mellett nagyon szívesen hallgatott Istenről szóló énekeket az interneten. Egyik kedves éneke a *Közel van már az a nap...* volt. Aktívan részt vett a szombatiskolai tanulmányok átvételében is.

„Közel van már az a nap, mikor az ég s föld elmúlnak. / Nem lesz többé sötétség, sem fájdalom, sem szenvedés. / Örök béke s öröm vár, Jézusomnak oldalán. / Mily csodás, mily dicső lesz az a nap.” (Részlet az énekből)

Pali bácsit 2025. november elején szállították be mentővel a szekszárdi kórházba, ahol másnap meg is operálták sárgaság miatt. A műtét után fellépő szövődmények következtében vérmérgezést, tüdőgyulladást kapott, majd később gyenge szíve csendesen megszűnt dobogni. Családja és Balogh Gábor testvérünk rendszeresen látogatta a kórházban, látták, ahogy testi ereje folyamatosan gyengül, de a lelki ereje soha el nem hagyta. Amikor kérdezték, hogy enne-e valamit, Istenbe vetett hittel azt válaszolta, hogy majd legközelebb a mennyben szeretne jóllakni, a nagy vacsorán. A Jóistenben bízva, 88 éves korában, Anna lánya jelenlétében békésen elpihent, várva a feltámadást és a nagy találkozást.

2025. december 16-án a dombóvári temetőben megtartott búcsúztatóján hangzott el egyik kedves igeszakaszának, Dániel könyve 12. fejezetének zárósora: „*Te pedig menj el a vég felé; és majd nyugszol, és felkelsz a te sorsodra a napoknak végén.*”

A nagyobbik dédunoka, miután értesült dédipapája haláláról, könnyeivel küszködve kért róla egy külön fényképet saját magának, ami csak az övé. Ezzel a fotóval búcsúzunk mi is a kaposvári gyülekezet nevében a mi szeretett Pali bácsinktól, a boldog feltámadásban reménykedve.

Harmati Gyöngyi

Horváth Istvánné Nagy Ilona

(1943–2025)

Ica néni élete a kezdetekben nem volt könnyű, hiszen szülei elváltak, és édesanyja egyedül nevelte őt és kishúgát. Édesanyja, elfogadva a Biblia igazságait, két másik asszonnyal és családtagjaikkal együtt alkotott egy kis gyülekezetet Farádon és Csornán. Mivel a település Csornához nagyon közel fekszik, szombatonként átjártak Csornára is, így, házi keretek között ünnepelve a szombatot.

Ica néni eredetileg kertészetet tanult, majd sikerült ápolónői munkakörben elhelyezkednie Csornán, az ottani kórház egyik osztályán. Szorgalmas, alapos ápolói munkát végzett, ezért igazgatói dicséretben is részesült. Odaadó munkájáról, amely a családi házban és kertjében is példaadóan megmutatkozott, még most is első tulajdonságként szólnak a győri testvérek beszámolói.

Első házasságából lánya, Kinga, második házasságából pedig Ádám nevű fia született. Két szeretett unokájáról, Grétáról és Bencéről mindig megemlékezett, amikor meglátogattam.

Ica néni sokat dolgozott életében, így nehéz volt neki elviselni az utóbbi évek betegségeiből adódó tehetetlenséget, hogy lecsökkent a munkabírása. A gyülekezeti élet a szombatokkal azonban ezekben az években is sokat jelentett neki. Így szólt erről: „Nagyon szeretek a gyülekezetbe járni.” És valóban, amikor már nehézkes volt a lépés, hittestvérei autóval vitték, vagy teljes távon, vagy később rendszeresen a vasúti megállótól a ménfőcsanakai gyülekezetig.

Az utolsó hónapokat magatehetetlenül töltötte a csornai kórház ápolási részlegén. Jó volt tapasztalni, hogy a családja és az ápolói személyzet részéről is maximális, beteghez és emberhez méltó ellátást kapott. Olyat, amilyenben ő maga a betegeit részesítette ápolónőként. Hangja már halovány volt, de fel tudtam jegyezni hozzánk intézett utolsó szavait: „Szeretem a gyülekezetem és a családom minden tagját. Volt, akikre nagyon hara-

gudtam, mert úgy beszéltek, vagy olyanokat tettek, de megbántam a haragomat. Nagyon boldog vagyok! A Jóisten segítsen bennünket, hogy eljussunk odáig, hogy elnyerjük az örök életet!”

Ica néni hitte és várta Krisztus megjelenését. A családtagok, a gyülekezeti tagok és ismerősök körében 2025. december 30-án vettünk tőle búcsút a Farádi Evangélikus Temetőben.

„És hallék nagy szózatot, amely ezt mondja az égből: Íme, az Istennek sátora az emberekkel van, és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük. És az Isten eltöröl minden könnyet az ő szemeikről; és a halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak.” (Jel 21,3–4)

Molnár Jutka

Visszaemlékezések a veszprémi gyülekezetből Váradi Gáborra (1937–2025)

Herman Istvánné Andrea

Gyerekkorom óta ismertem Gábor bácsit. Rokoni szálak is fűztek hozzá, ezért gyakran jártunk nagymamámmal Gábor bácsi szüleihez. Ők is gazdálkodtak, szépérzékük megmutatkozott az étletterükön, jó gazdaként minden virágzott a kezük alatt. Ezt a szemléletet hozhatta magával Gábor bácsi is. Szorgalmas volt, törődő, a terheket bátran hordozó, nem ijedt meg az élettől. Meghatározóan irányt adott az életének és a gondolkodásmódjának az az elv, amit megélt: mély ragaszkodása és szeretete a Jóisten felé.

Példaértékű volt, ahogyan Margit nénit választotta feleségének. Ő nem a szemei után választott magának társat, ahogy Sámson. Megnézte, hogyan állja meg a munkában a helyét Margit néni, mennyire szorgalmas, és utána döntött úgy, hogy ő jó társa lesz az életben. Gábor bácsi és Margit néni elválaszthatatlanok voltak. A legszebb példaként álltak a környezetünkben annak, hogyan jó megélni az időskort együtt. Békesség, nyugalom, szeretet és józanság lengte körül életüket. A béke szigete volt az otthonuk, ahova bárki ellátogathatott, mindig szívesen látták a betérőt.

Erőt és bátorságot adó volt Gábor bácsi munkahelyein való helytállása. Elmondta, hogyan adták meg neki a szombatot pihenőnapként olyan időszakban, amikor iskolába jártunk szombaton, és a munkarend szombatra is kiterjedt. Egyenossége és elvhűsége, kérése a szombati pihenőnap megtartása érdekében a feletteséhez szabadon gyakorolt hitélethez segítette. Ahol nem fogadták el kérelmét, ott nem maradt, tovább kutatott újabb munka után. Nem mérlegelte, mekkora lehetőségtől esett el csak azért, mert hűséges

akart lenni. Neki elhittük, hogy ez járható út, és ezért mertünk abban a rendszerben is ugyanígy kérni, kiállni magunkért és a szombatért. Annyira mérvadó volt az eltökéltsége, hogy annak helyességét nem kérdőjeleztük meg: követtük, mint a repülni tanuló kismadarak az anyjukat, szárnypróbálgatással, erősödéssel. Csak a javunkra vált, amiket tanított.

A gyülekezetben mindig iránymutató volt, nem magához gyűjtötte a tagokat, hanem Istenhez. Küzdőtárs volt, egy közülünk, akire mindenben fel lehetett nézni, teljesen mindegy, hány évek voltunk mellette. Tudta, miről szól az élet. Dolgozott, de ismerte a Bibliát is, minden szembe jövő dolgot mérlegre tett. Bérei lelkülettel ellenőrzött, hűséggel odaállt az igazság mellé. Tudtuk, hogy vele együtt küzdeni jó és helyes út. Vigyázott a vér szerinti családjára, s vigyázott a lelki családjára is. Kívánva sem kívánhattunk volna magunknak jobb gyülekezeti vént és vezetőt. Hálások vagyunk, hogy abban az időben nőhetünk fel keresztényként a gyülekezetben, amikor ő aktív éveit élte a közösségben. Itt tanultuk meg, ha elveszítjük a vér szerinti szüleinket az élet nehézségei közepette, a gyülekezet pótolja a maga

„anyáival és apáival” a hiányt: befogadtak bennünket, neveltek, támogattak, szerettek.

Felkészült volt, és pontos, felelősséggel készült a szolgálataira. Nála nem létezett kettős mérce: amiről beszélt, úgy is élt. Csodás szombatiskolai együttgondolkodásokra emlékszünk, szellemi alkotóműhelyek voltak a szombatjaink. Mindenki kiteljesedhetett, valódi közösség voltunk, ahol a tagok nem felejtették el hétköznapi sem egymást, és szívesen beáldozták a hétvégéjüket, ha kellett egymáson segíteni, de egy-egy jó kirándulás kedvéért is örömmel voltunk együtt. Mennyi fotó őrzi az ilyen túrák, szilveszteri alkalmak örömét! Mennyi kordokumentum! Mert Gábor bácsi fotózni is szeretett, és fényképeiből diáraszorokat készített. Ezeket azután szívesen vetítette a csoportnak. Mennyre élveztük ezeket a visszaemlékezéses teadélutánokat! Felnőttek és gyerekek egyaránt. Mindenkihez jó szóval fordult, és csupa szép emléket őrzött. Pedig neki lett volna oka keseregni. A '75-ös válság átélői közé tartozott. Emlékszem, hány és hány nehézséget bevállaltak akkor az igazsághoz ragaszkodók, hogy az azonosan gondolkodók ne maradjanak szellemi táplálék, személyes vezetés nélkül, hogy legyen fűthető helyiség az egybegyülekezéshez... Támogatója volt a nyári táboroknak is – igazi úttörője mindannak, ami nekünk jelenleg különösebb nehézség nélkül megadatik hitéletünk megéléséhez.

Számunkra Gábor bácsi példaértékű tolmácsolója volt mindannak, amire őt is az Úr tanította.

Gábor bácsi mindig szerette a zenét, játszott fűvös és húros hangszeren is, tagja volt az ének-karnak. Örömmel gyakorolt, készült, szívesen fejezte ki háláját Teremtője iránt ezen a módon, a zene nyelvén is.

Márkus Csaba

Aktív nyugdíjasként a gyülekezetben felcseperedő lányokat is bevonta az énekkar szolgálataiba, majd lelkesen munkálta a helyi zenekar próbáit, zenei szolgálatait. Gyermeki odaadással, derűvel, örömmel adott példát az ifjúságnak arra, hogy az Úrnak szolgálni áldást jelent, mind a zenekar tagjainak, mind a hallgatóságának.

'75 örökségét igyekezett a helyi fiatalságnak is közvetíteni. Korabeli levelek, dokumentumok alapján több alkalommal is higgadtan, tényszerűen beszélt a nevezetes időkről, időrendbe rakva az eseményeket, akkori próbáikról, nehézségeikről és az ezekből fakadó örömteli, áldásos tapasztalataikról. Ezért is élte meg fájdalmasan a 2010-es évek első felének közösségen belüli megosztottságát.

Személyes példáján keresztül is a hűséget, az állhatatosságot, a kitartást, az Isten Szava iránti feltétel nélküli odaadást képviselte.

Simon Mihály és felesége, Irénke

Gábor bácsit a veszprémi gyülekezetbe történő átjövetelünk után ismertük meg igazán. Személyes találkozásunkat egyre jobban elmélyítette a mélyről jövő testvéri szeretet. Szolgálatai, megnyilvánulásai, aggódásai a gyülekezet egységére irányultak. Az utolsó találkozásunk alkalmával nekünk ajándékozta Gyarmati Béla: *A világdráma utolsó felvonása* című könyvét, ezzel a lelki útravalóval: „Forgassátok lelki épülésekre!”

Bölcs tanításai azóta is erősítenek minket az előttünk álló küzdelemben az Úr Jézus eljöveteleig.

Kürtszó – Negyedévenkénti gyülekezeti folyóirat

A Keresztény Advent Közösség megbízásából kiadja a Bibliaiskolák Közössége
Felelős kiadó: a Keresztény Advent Közösség elnöke, valamint a Bibliaiskolák Közössége elnöke
Szerkesztőbizottság: Buda Júlia, Fodor Albert, Udvarhelyi Valéria, Vankó Zsuzsa
Elérhetőségeink: www.kerak.hu/dokumentumtar; e-mail: kurtszo@kurtszo.hu

A kiadó elérhetőségei: 1181 Budapest, Reviczky Gy. u. 46.

Tel. 06-1/267-3947, 06-20/379-6020; www.bikkiado.hu; e-mail: info@bikkiado.hu

ISSN 2732-0499

Babits Mihály *Zsoltár gyermekhangra* című verse 1915-ben, az I. világháború borzalmai alatt született, és a *Nyugat* folyóiratban jelent meg.

A költő háborúellenes békeóhajtását fejezi ki, az ártatlan gyermekek hangján megszólalva. A vers a pusztítással szembeni erkölcsi fellépés, amely a békét hirdeti a véres háború istene helyett. Formailag egy imádság, egy zsoltár, mely a véres harcok helyett a békés istenséget idézi meg, elutasítva a háború „véres istenét”.

Ma – a mostani háborúk hátterén, amelyekért szintén sokan Isten ellen élnek panasszal – nagyon időszerűnek érezzük e verssorokat.

Babits Mihály
Zsoltár gyermekhangra
(Részlet)

Az Úristen őriz engem
mert az ő zászlóját zengem,

Ő az Áldás, Ő a Béke
nem a harcok istensége.

Ő nem az a véres Isten:
az a véres Isten nincsen.

Kard ha csörren, vér ha csobban,
csak az ember vétkes abban.

Az Úristen örök áldás,
csíra, élet és virágzás.